ANN JUSTICE

Vacanță la tropice

ALCRIS

Capitolul 1

Evan o presa.

- Ce ai de pierdut?

- Nu știu...

- Ai nevoie de bani! Deci, acceptă!

- Știu...

Joanna oftă. Propunerea lui Evan o tenta mult. Cu bani, va putea să închirieze un apartament al ei. Pe de altă parte, perspectiva de a o părăsi pe Marcia, mama ei vitregă, îi surâdea mult. Tatăl ei, Andrew Holland, celebrul romancier, murise fără să-i lase nimic din fabuloasa lui avere: totul îi revenise Marciei. Prin urmare, trebuia să-și găsească un mijloc pentru a se întreține...

- Gândește-te la asta ca la o vacanță! O lună în Florida, când în Anglia te pierzi în ceață! Gândește-te la toți aceia pentru care ar fi un noroc....

- Este adevărat, reluă Joanna, ezitând.

Fața roșcovană a celui din fața ei exprima o ușoară iritare.

- Crede-mă Joanna, dacă era altcineva, n-aș oferi cu siguranță această sumă extraordinară. Dar tatăl tău era unul dintre prietenii mei, simt că datorez ceva memoriei lui...

- Și faptul că Matthew este unchiul meu presupun că n-are nici o legătură cu asta... replică Joanna cu un umor neașteptat. Evan, apreciez mult calitatea ofertei dumitale, dar nu m-am hotărât încă, asta-i tot.

- Dar de ce?

- Fiindcă unchiul Matt se ferește de publicitate ca de ciumă. Ezit să-i impun o asemenea meschinărie...

- Joanna, el a lucrat întotdeauna mult în Zimbabwe. Cine știe? Poate este în curs de a inventa un medicament miracol sau un vaccin revoluționar, fără să bănuiască cineva... Publicul are dreptul să știe ce se petrece în lumea care-l înconjoară. Vreau să știu ce face Matthew Wilder de când a fugit din Londra. Trebuie să descoperi, Joanna! Acum că știu unde se ascunde de atâtea luni, trebuie să te grăbești fără să eziți. Lasă deoparte aceste scrupule nelămurite care te onorează dar care sunt stupide având în vedere împrejurările.

- Marcia n-avea nici un drept să-ți dea jurnalul intim al tatei, remarcă Joanna cu amărăciune. Este mult prea personal ca să fie divulgat...

- Este posibil, dar asta aduce destui bani. Marcia nu este genul care să disprețuiască o asemenea ocazie! Pe de altă parte, tatăl tău este unul dintre marii scriitori ai epocii noastre și sunt dator să public jurnalul pentru toți admiratorii lui înfocați. Cum ar face orice editor care se respectă...

- Admiratorii lui înfocați, cum le spui atât de frumos, se distrează teribil de întâmplările intime. Ar fi trebuit să-l distrugi. Tata n-ar fi fost de acord, Evan.

- La naiba, Joanna! explodă Evan, ajuns la capătul răbdării. Sunt cinci luni de când a murit tatăl tău și lui nu-i mai pasă, acum. Și pentru că se știe unde se află Matthew Wilder... Preferi să trimit o echipă întreagă de paparazzi?

- Nu! Dar ce te face să crezi că unchiul Matt va dori să mă primească? De-abia aveam opt ani ultima dată când m-a văzut...

- Asta nu este o problemă, Joanna; Matthew Wilder își va aminti foarte bine de tine. Ești singura lui legătură vie cu lumea și fiica prietenului lui cel mai bun, acum mort, pe care nu-l văzuse de atâta timp. Acum hotărăște-te repede, am o mulțime de lucruri de făcut în următoarele două ore.

Joanna ezită.

- Dar de ce este atât de urgent? Sunt doar cinci luni de... la acel teribil accident... când tata a murit... murmură ea cu o voce cuprinsă de un ușor tremurat.

- Da, dar Marcia ne-a vândut acest jurnal abia acum cincisprezece zile. De altfel, cred că n-are nici cea mai mică bănuială despre valoarea lui înainte ca notarul tatălui tău să i-o sugereze.

- Howard Rogers .. spuse ea pe un ton disprețuitor. Într-adevăr, nu putea să fie decât el. Nu-i pasă de viața privată a tatălui meu sau de a oricui altcuiva.

Evan se încruntă, mirat; era oare posibil ca Howard Rogers să se fi arătat dezagreabil față de această tânără?

- Te supără?

- Nu, în fine, nu tocmai. Howard este prezent cam mult în casă după moartea tatei, asta-i tot. Și mă întreb de ce...

- Da, făcu Evan pe gânduri. Nu te-a ajutat prea mult, așa-i? Ar fi putut sugera Marciei să-ți lase ceva... măcar un mic procent din fabulosul pachet de acțiuni...

Joanna nu răspunse nimic. Nu-i plăcea s-o critice pe mama ei vitregă. Totuși, nu putea să tolereze răutatea și egoismul înverșunat al Marciei.

Joanna n-ar fi trebuit niciodată să aibă nevoie să lucreze: tatăl ei era atât de bogat! Grație scrierilor lui literare, câștigase mulți bani și avusese înțelepciunea să-i plaseze la bursă. Dar el îi acordase toată încrederea noii sale soții, Marcia. Crezuse că după moartea sa, aceasta va avea grijă de unica sa fiică.

- Cincizeci de mii de lire, Joanna! Evan întrerupse cu brutalitate firul gândurilor ei triste. Mai mult decât toate

cheltuielile de care ai nevoie pentru cercetări. Este o ofertă generoasă, nu? Nicăieri în altă parte nu vei putea găsi o asemenea mină de aur!

Joanna îi evită privirea și examină împrejurimile. Evan o invitase într-un restaurant foarte la modă. Admiră aranjamentul savant al sălii mari. Fiecare masă era protejată de priviri indiscrete de plante ornamentale cu frunze late. Câteva panouri înalte de lemn sculptat ofereau o lumină plăcută. Chelnerii se arătau plini de atenții, îmbrăcați impecabil în alb și negru, tăcuți și eficienți. Un mic buchet de trandafiri dădeau fiecărei mese o notă veselă. Vesela de porțelan gravat era fermecătoare. Dar în tot acest lux, se simțea în mod vag prinsă în cursă.

- Cincizeci de mii de lire, repetă ea cu o voce scăzută.

- Bun! Șaizeci de mii atunci? Dar nu voi mai adăuga nici o centimă, să fie clar!

- Pot să mă gândesc puțin?

Evan își stăpâni iritarea cu mare greutate și roși de efort.

- Foarte bine, îți dau douăzeci și patru de ore ca să te hotărăști.

Chemă chelnerul care-i aduse nota de plată pe un platou de argint și adăugă:

- Ai numărul meu de telefon, nu-i așa? Sună-mă cât mai repede posibil. Acceptă. Nu uita că este singura soluție să ai ceva bani până la întoarcerea viitoare!

Rămasă singură, Joanna răsuci pe toate fețele situația în mintea ei. Dacă refuza să facă această treabă, Evan nu va avea decât să abandoneze pista. Pentru Matthew Wilder, în schimb... el voia evident să-și ducă zilele liniștit în refugiul lui însorit. Era păcat să-i invadeze viața privată. Obosită, Joanna închise ochii. Totul era într-adevăr prea urât. Cine ar vrea s-o creadă? Desigur, nu Matthew Wilder, care suferea de tirania mass-mediei de ani de zile.

***

Acum cincisprezece ani, când prima lui carte fusese în sfârșit publicată, Andrew Holland cumpărase o casă mare victoriană într-un cartier neglijat din nordul Londrei. După aceea, acest loc devenise un cartier foarte la modă și casei îi crescuse mult valoarea. Totuși, tatăl ei nu vrusese niciodată să se despartă de ea.

Era o casă încântătoare, pe care o restaurase respectând stilul original al construcției. Mama ei aranjase interiorul în așa fel încât să îmbine confortul modern cu farmecul vechilor încăperi.

Joanna își petrecuse toată copilăria în această mică bijuterie de la sfârșitul secolului XIX. Camera copilului fusese amenajată la primul etaj și vântul în castani, seara,

o adormea adesea mai eficace decât orice cântec de leagăn. Apoi, camera ei de fetiță dăduse spre curtea interioară și acolo îndopase cu rămășițele abundente ale gustării de după-amiază porumbeii grași ai cartierului. În fine, tatăl ei îi oferise la împlinirea a cincisprezece ani o cameră minunată spre prunii din grădină. Cât de departe erau zilele fericite ale copilăriei ei!

Dar dacă vreodată Marcia își va da seama de valoarea în bani a acestei case... Joanna se întrebă cât timp îi va trebui s-o sacrifice. Trei zile, două săptămâni, o lună? Howard Rogers va ști fără nici o îndoială să grăbească lucrurile... Pentru bani, întotdeauna pentru bani...

***

Un jaguar verde ca mărul era oprit în fața portalului din fier. Joanna încremeni: era mașina lui Howard Rogers. Dacă el era acolo, niciodată Marcia și cu ea nu vor putea să discute liniștit.

Joanna intră în hol și își scoase haina de blană roșcată. Se făcuse foarte frig afară și Joanna își întinse mâinile spre căldura șemineului. Nici un zgomot nu se auzea în bibliotecă, unde Marcia își primea de obicei invitații. Joanna se îndreptă spre scară ca să urce în camera ei când

doamna Marcis, menajera pe care o cunoștea de când era copil, ieși din bucătărie. Era o doamnă de vreo cincizeci de ani, cu tenul roz, ochi vioi, ușor grăsuță și însoțită de mirosuri apetisante.

- Sunt în bibliotecă, îi destăinui ea cu o voce scăzută. În orice caz, sunt acolo de vreo jumătate de oră. Iată ceaiul, checul, marmelada și frișca. Vrei o felie de chec? Aduc imediat o ceașcă și o farfurioară...

Joanna își mușcă buzele. Permanenta afecțiune a doamnei Morris o susținuse mult în ultimul timp. Dar chiar pentru a-i face plăcere, nu se putea impune mamei ei vitrege fără să fie invitată...

- Nu, mulțumesc, prefer să mă duc repede să mă schimb. Voi coborî să iau ceaiul cu dumneata în bucătărie, dacă nu te deranjează.

- Bineînțeles că nu, ești întotdeauna binevenită în...

Doamna Morris se întrerupse: ușa bibliotecii se deschidea și silueta lui Howard Rogers apăru în prag. Ca întotdeauna, purta un costum de oraș gri închis, prea mulat pe un corp cam plin. Joanna nu-l plăcea deloc. Nu-l plăcuse niciodată. Ea se retrase repede în umbra scării , în speranța că nu auzise conversația lor.

- Joanna, spuse el vesel! Mă gândeam că ești tu! Intră, Marcia și cu mine vrem să-ți vorbim!

Joanna intră în bibliotecă. Spre marea ei surpriză, era singur. Marcia dispăruse. Când Howard închise ușa,

Joanna îl privi cu puțină teamă: ce avea oare să-i spună atât de urgent? Nu fusese niciodată singură cu el și deși era destul de bătrân încât putea să-i fie tată, detesta licărirea ciudată din ochii săi când privirea lui se oprea asupra ei.

- Marcia nu este aici? Credeam că...

Howard traversă încăperea și întinse palmele spre căldura focului din șemineu.

- Marcia se schimbă. Vom ieși să cinăm, astă-seară. M-am gândit că am putea merge să cinăm în Sussex. Cunosc un mic hotel încântător unde...

- Despre ce vroiați să-mi vorbiți, domnule? îl întrerupse Joanna.

Nu dorea nicidecum să continue această conversație și ura modul în care se comporta Howard în casă... ca și cum el era gazda și ea invitata.

- Nimic nu ne grăbește, să știi: Marcia are nevoie de ore ca să se schimbe!

- Domnule Rogers, vă rog!

- Howard... De ce nu-mi spui Howard? La urma urmei, suntem prieteni acum, nu? Și tu nu mai ești copil. Ai devenit domnișoară mare... Ce vârstă ai? Șaptesprezece, optsprezece ani?

- Știți foarte bine: am nouăsprezece ani. Intrați în subiect, vă rog! Și eu ies astă-seară.

- Adevărat? Unde?

- Asta nu vă privește absolut deloc! replică Joanna, furioasă.

- Bun, foarte bine! Fiindcă ții neapărat să te porți copilărește... Iată ce am să-ți spun: Marcia și cu mine am hotărât să ne căsătorim!

Împietrită, Joanna îl privea pe Howard fără să-l vadă. Niciodată nu-și imaginase că Marcia, totuși atât de șireată. se va lăsa prinsă. La cinci luni de la moarea tatălui ei. Atât de repede... Încordată dureros, își spuse că nu era prima trădare a Marciei. Probabil că aceasta îi va face cel mai mare rău, totuși...

- Nu lua aerul ăsta îngrozit! Nu-ți face plăcere? Marcia și cu mine eram prieteni buni, în ultimul timp!

Joanna nu putea să răspundă, având un nod în gât. Gata să plângă, stătea acolo ca un automat, luptând să nu leșine... Jena lui Howard se transformă într-o nerăbdare abia ascunsă.

- Joanna, nu mă privi ca și cum m-ai urî, știu foarte bine că nu este adevărat.

El traversă întreaga încăpere și se plantă în fața ei. Era de talie mijlocie, ochii lor se aflau la aceeași înălțime. Joanna se retrase, scârbită.

- Joanna, nu ți se potrivește o asemenea atitudine, frumoasa mea fetiță. Ce se întâmplă?

Aranjă cu blândețe o șuviță de păr căzută pe fruntea Joannei.

- O fetiță atât de frumoasă, reluă el cu o voce brusc răgușită. Dacă cel puțin tatăl tău nu s-ar fi pasionat prostește de...

- Nu mă atingeți, țipă Joanna, tremurând de ură. Nu sunteți decât un...

- Aș fi foarte atent dacă aș fi în locul tău... o întrerupse violent Howard. Nu uita că ești aici numai fiindcă vreau eu. Eu sunt cel care am convins-o pe Marcia să te mai păstreze puțin. Pentru ca să te poți odihni, să-ți revii după teribilul șoc și să reînveți să trăiești normal.

- N-a fost mai degrabă pentru că ar fi fost foarte rău văzut ca văduva s-o arunce afară pe fiica ei vitregă imediat după înmormântarea soțului ei ca să se căsătorească imediat cu fidelul notar al familiei? Vocea Joannei vibra de furie. Nu mă luați drept o imbecilă, domnule Rogers și să nu îndrăzniți să pretindeți că sunteți preocupat de mine.

Howard, furios, își strânse pumnii și-i aruncă în față:

- Dacă n-aș fi intervenit, proastă mică, ai fi muncit pe brânci într-un magazin oarecare pentru a supraviețui! În timp ce acum...

- Acum, voi fi dată afară politicos, așa-i?

- Nu, dacă joci corect...

- Despre ce vorbiți?

- Vorbesc despre Școala ta de Artă! strigă el triumfător.

Apoi, silind fața Joannei să se întoarcă spre el, murmură:

- Dacă încetezi să mă privești de sus, disprețuindu-mă atât de tare s-ar putea aranja...

Joanna avu un moment de ezitare înainte de a înțelege cu adevărat ce-i propunea... Profund scârbită, încercă să se desprindă de el. Dar Howard n-o lăsă să scape. Dimpotrivă, o strânse și mai tare și-i murmură la ureche:

- Dacă măcar tatăl tău te-ar fi făcut o prințesă frumoasă și bogată...

Zgomotul ușii care se deschidea opri palma pe care Joanna o pregătise. Howard se retrase rapid; când Marcia intră în bibliotecă, revenise deja lângă șemineu, aparent în plină conversație de salon cu viitoarea lui fiică vitregă.

Marcia Holland era mică și blondă și cultiva cu artă un aer de ingenuă fragilă ca să ofere bărbaților plăcerea de a o apăra. Ascunzând astfel un temperament furios și combativ, își atingea întotdeauna scopurile. Se îndreptă spre Howard, se refugie în brațele lui ca o pasăre timidă, apoi se întoarse în fine către Joanna.

- Ți-a anunțat Howard vestea cea bună? întrebă ea ca o fetiță, căutând aprobarea anturajului său.

Joanna inspiră profund și răspunse:

- Da, mi-a spus că aveți intenția să vă căsătoriți. Am fost mai degrabă surprinsă. Vreți într-adevăr să...

- N-are importanță! i-o tăie Marcia, cu vocea deodată tăioasă. Oricum, n-am căutși de puțin intenția să discut despre asta cu tine. Nici acum, nici altădată!

Aruncă o privire drăgăstoasă spre bărbatul de lângă ea.

- Și apoi, s-a întâmplat atât de repede! Nu-i așa, dragul meu? N-am avut timp să vorbim cu alții despre dragostea noastră.

- Absolut, regina mea!

Ipocrizia lui, sau ironia, o revoltară pe Joanna.

- Nu sunt sigură că Marcia își dă realmente seama. Poate ar fi chiar curioasă să știe ce mi-ați spus, cine știe?

Urmă o scurtă tăcere. Howard o privea pe Joanna destul de ironic, și ea se întrebă ce-l făcea atât de sigur de el. Știa ceva ce ea ignora? Marcia le întrerupse duelul tăcut, întrebând cu inocență:

- Ce i-ai spus, Howard?

Mai târziu, Joanna înțelese că jucase exact rolul pe care el îl aștepta. Mai degrabă decât să se piardă în explicații ample, Howard se limită să explice:

- Mi-e teamă că... în fine, cred că Joanna nu aprobă alegerea lunii noastre de miere. Cum este vila tatălui ei, presupun că...

Joanna exclamă imediat.

- Nu-l crede, Marcia! Nu mi-a vorbit despre vilă! Mi-a făcut propuneri, chiar a îndrăznit să-mi spună că dacă eu eram moștenitoarea și nu tu, el...

- Taci! Cum îndrăznești? Cum poți să-l insulți pe viitorul meu soț?

Marcia sări ca o pisică furioasă.

- Dar este strictul adevăr! protestă Joanna. Nu se sinchisește de tine, Marcia! Tot ce-l interesează sunt banii tatei! El...

- Ți-am spus să taci!

Marcia o pălmui cu violență.

- Pleacă! Știam că mă detestai, Joanna. Dar nu credeam că poți profera asemenea minciuni!

Joanna îl privi pe Howard ca și când mai spera că el ar putea să se trădeze, dar rămânea perfect stăpân pe el, aproape înțelegător...

- Marcia, te rog...

- Ieși de aici, Joanna! Pleacă imediat din această casă și să nu mai calci niciodată aici, mă auzi? Niciodată!

Capitolul 2

Joanna călătorea spre sud în micul Austin roșu pe care-l închiriase de la agenția Havas din aeroport. Un aligator putea în orice moment să se repeadă sub roțile ei si să-i provoace o deviere mortală. Trebuia să fie permanent în gardă... Cel puțin așa fusese asigurată la aeroportul din Miami. Fusese de asemenea prevenită că acești prețioși caimani, ultimii supraviețuitori ei unei specii pe cale de dispariție, erau foarte bine protejați de lege. Prin urmare, nu se va manifesta nici o milă pentru ea dacă strivea vreunul... Dar nu erau oare minciuni gogonate, menite s-o facă să moară de frică de fiecare dată când observa o umbră neliniștitoare? Tânărul de la agenție avea un aer malițios... Oricum, prefera de departe să-și dea seama de asta acum, în siguranță în mașina ei mică roșu-aprins decât să se plimbe pe jos printre dune...

Dar în zadar: în două treimi de călătorie, între Miami și Mango Key, nu putuse admira decât un zbor de bâtlani sălbatici deasupra mlaștinilor. Câteva gâște sălbatice se apropiaseră puțin imprudent de parbrizul ei dar, plină de milă pentru aceste ciudate păsări, Joanna frânase brusc...

Joanna își petrecuse cele două zile precedente la Miami. Se obișnuise acolo cu decalajul orar și hoinărise câteva ore pe străzile animate ale orașului. Magazinele luxoase din cartierul Del Paso o încântaseră și-i fusese greu să reziste la farmecul unui taior încântător de pânză de in verde ca apa. Cumpărase câteva hărți rutiere, ca să-și repereze drumul. Mango Key era un loc aproape inaccesibil și fusese indispensabil să pregătească cu grijă această călătorie care traversa mlaștinile.

***

Detestase, în momentul plecării, să părăsească siguranța hotelului. Camera ei dădea spre un golf cu nisip fin. Iahturile dansau pe apa portului abia mișcată de mici vârtejuri inofensive. În spatele portului, câteva palate în stil spaniol deschideau bolte de verdeață în albeața sclipitoare a orașului. Plaja, toată în soare și marea fremătătoare la picioarele ei, potolea nervii epuizați ai

Joannei. Dar trebuise să părăsească această pace și să înfrunte pe drum vastele întinderi de mlaștină pustii, înăbușind-o în fiecare zi puțin mai mult sub căldura zdrobitoare a soarelui.

Nu mai voia să se gândească la Anglia, nici să-și amintească odioasa scenă pe care o avusese cu Marcia. Nici să se gândească la întoarcerea la Londra, când va trebui să-și caute un apartament decent, ocupații noi, să reînceapă să trăiască normal... În cele din urmă acceptase propunerea lui Evan doar pentru bani. Trebuia să-și câștige existența, acum când nu mai avea nici un sprijin... Dar dacă nu era cinstită, trebuia să recunoască de asemenea că vrusese să plece din Anglia cât mai departe posibil... Ar fi dorit să meargă la capătul lumii, dacă ar fi fost posibil! Era ca și cum, după moartea tatălui ei, trăia într-o izolare confortabilă. Era timpul să-și ia viața în mână, s-o biciuiască riguros pentru a porni cu dreptul. Trebuia să-i dea dreptate tatălui ei care-i spusese întotdeauna „micul meu caporal“. Trebuia să facă onoare celui care nu cedase niciodată anilor lungi de mizerie, când nimeni nu voia să-și asume riscul de a-l publica! Dar el devenise celebru... și va reuși și ea să facă un succes din viața ei. Trebuia să-i uite pe toți cei care-l înșelaseră pe tatăl ei: Howard care-i fuma țigările, dormea pe perna lui și-i furase soția... Marcia care... Dar n-avea importanță, deoarece voia să-i uite, să împingă totul într-un colț foarte obscur al memoriei...

Abia la cincizeci de kilometri după Homestead, mlaștinile monotone se transformară în lagune minuscule și limpezi, cu apă albastră ca un cer după o noapte de furtună. Era paradisul din Florida Bay! Sub ochii ei uimiți, un peisaj de vis se desfășura maiestuos. Micile insule Pennekamp, Coral, Islamorada, Long Key, Bahia Monda se întindeau cât vedeai cu ochii. Unele mai încântătoare decât altele, își ofereau tentațiile Joannei, care ardea de dorința de a le vizita rând pe rând. Dar căldura începea să devină apăsătoare și trebuia să se grăbească să ajungă la hotel înainte de a ajunge ucigătoare.

Joanna ajunse în sfârșit la Mango Key. Traversă câteva mici străzi animate ca niște adevărate străzi spaniole, pârjolite de soare și surâzătoare sub o ploaie de vegetație care se cățăra pe pereții strălucitori ai caselor. Câteva fântâni răcoreau străzile și trecătorii, rari la această oră a zilei. O trăsură veche trasă de un măgar apatic ducea târâș-grăpiș o încărcătură de turiști transpirați în turul insulei. „Ce nebunie să rămâi sub soare!“ se gândi Joanna, chiar înainte de a coti pe aleea mărginită de palmieri care ducea la hotel. Evan nu râsese de ea: hotelul era o adevărată splendoare! Era o veche clădire colonială sclipitoare de albeață și de ronduri de flori. Treptele largi duceau la un portal spațios protejat de umbra unui imens

leandru. Joanna își lăsă mașina în fața hotelului și se grăbi spre răcoarea holului hotelului, la fotoliile liniștite și la primirea amabilă a recepționerului cubanez.

- Bună ziua! Mă numesc Joanna Holland, murmură Joanna, zdrobită de căldura de afară. V-am sunat din Miami, pentru a rezerva o cameră.

- Bineînțeles, domnișoară Holland! Veniți din Anglia, așa este?

Era totuși agasant să i se ghicească originea imediat ce deschidea gura!

- Da, așa-i... și am rezervat camera pentru cincisprezece zile. Dar pot să rămân mai mult? Este posibil?

- Totul este posibil, domnișoară Holland și vom face imposibilul ca să vă mulțumim.

- Mulțumesc. Bagajele mele sunt în mașină. Ar putea cineva să...

- Bineînțeles.

***

Camera ei dădea spre piscina hotelului. Tot desfăcând valizele ca să găsească ceva mai ușor de îmbrăcat, Joanna

auzea strigătele și râsetele copiilor, neobosiți chiar sub acest soare de plumb. Se îndreptă spre balcon. Razele dansau pe apa albastră a piscinei și câțiva palmieri își legănau vârfurile sub briza ușoară care mișca încet orhideele din ghivecele de pe balconul ei. În depărtare, Joanna putea să zărească masele de ape verzi cu nuanțe cafenii ale golfului Mexic. Tot corpul ei vibra la soare și... dacă cel puțin ar fi aici pentru o adevărată vacanță!

Evan o însărcinase cu o misiune extrem de greu de îndeplinit! Nu mințise când afirmase că unchiul Matt n-o va recunoaște. Ea însăși nu și-l amintea foarte bine. Păstrase în memorie cel mult câteva trăsături ale unei fețe palide de pe o fotografie veche, pe jumătate ascunsă de o barbă zbârlită.

Reintră în cameră și deschise valiza. Scoase din nou această fotografie pe care o contemplase de atâtea ori în ultimul timp, ca pentru a-i smulge secretul. O examină din nou cu atenție. Această față îi era familiară și totodată necunoscută. Își amintea cu greu de acest bărbat care revenea uneori din Africa, cu mâinile pline de coliere și de brățări din coral, din cochilii de scoici sau chiar din lemn sculptat. O dată, și aceasta lăsase o amintire mai precisă în mintea ei de copil, îi oferise două mici tobe din piele de capră întinsă pe un trunchi de copac scobit. Rămăsese uimită de acel bărbat care avea puterea să

meargă unde dorea pentru a aduce de acolo lucruri atât de frumoase... Dar trecuse atât de mult timp! Și apoi, Matthew era destul de obișnuit cu obiceiurile ziariștilor, el care-i frecventase mult timp, pentru ca să-și dea seama de motivul venirii ei. Și atunci, ce se va întâmpla cu ea?

Își dădu brusc seama că murea de foame. Într-adevăr nu înghițise nimic de dimineață, după plecarea din Miami. Se dezbrăcă rapid, își puse o rochie de bumbac simplă dar încântătoare ca să meargă rapid să-și cumpere ceva din mica prăvălie de salate din fructe de mare care se învecina cu hotelul.

Acum, trebuia să se gândească la un plan de bătaie bine pus la punct pentru a-l prinde pe bietul Matthew Wilder în plasă. Sperând că ea însăși nu se va lăsa prinsă... Evan îi dăduse adresa lui, precizând că avea casa la marginea plajei.

- Palmetto Drive, murmură ea.

Un nume frumos, dar ce ascundea? Savurând încet înghețata de zmeură, se întrebă cum să se prezinte cuiva care probabil îi uitase până și numele. Pierdută în gânduri, nu auzi pași apropiindu-se și tresări surprinsă când cineva îi atinse umărul. Era tânărul zâmbitor de la recepție care o privea cu o admirație neascunsă.

- Domnișoară Holland, mi-am spus că poate vă neliniștiți din cauza cheilor de la mașină. Iată-le. Micul

dumnevoastră Austin este garat în garajul hotelului. Când o vreți, cereți pur și simplu la recepție să v-o aducă.

- Mulțumesc. Îmi voi aminti.

- Bine.

Tânărul era vizibil că nu dorea să plece imediat și insistă:

- Sunteți instalată bine? Camera este confortabilă?

- Totul este perfect, mulțumesc.

Zâmbind recepționerului înainte ca el să plece, decepționat că n-avea nici o reclamație de care ar fi putut să se ocupe, Joanna îl întrebă:

- Știți unde este Palmetto Drive?

- Exact la capătul insulei, domnișoară. Urmați Coral Reef până la capăt și Palmetto Drive este în continuare. Dar nu există altceva decât case particulare acolo, domnișoară Holland. De altfel, foarte frumoase și de un lux nemărginit: sunt considerate drept cele mai frumoase reședințe din Mango Key! Dar nu puteți vizita nici una: din nefericire, nu sunt deschise publicului. Dacă vreți să admirați câteva construcții tipice din regiune, ar fi mai bine să mergeți spre Tropettita Avenue. Acolo se găsesc cele mai frumoase modele ale arhitecturii noastre locale.

- Mulțumesc mult, dar asta nu mă interesează cu adevărat! spuse Joanna în grabă, înainte ca tânărul

cubanez să aibă timp să continue. Prefer să merg să mă plimb pe acest frumos soare mai degrabă decât să merg să vizitez monumente.

Ofensat, Carlos o lăsă față în față cu înghețata ei de zmeură și se reîntoarse să troneze în spatele biroului său.

Joanna urcă în camera ei și examină din nou harta insulei. Palmetto Drive era la un kilometru de hotel, o distanță normală de mers pe jos. Se întrebă ce era mai bine să facă. Se făcea și mai cald în acest început de după-amiază și nu era cu siguranță momentul să se aventureze în plin soare. Dar poate s-ar putea servi de asta drept scuză pentru a intra pe proprietatea lui Matthew Wilder. Nimeni n-ar refuza un pahar cu apă unei turiste imprudente. Cel mult, ar trece drept o proastă...

Părăsi așadar răcoarea binefăcătoare a hotelului pentru a merge în căldura înăbușitoare a după-amiezii. Soarele era încă sus pe cer și-și arunca razele fierbinți. Joanna înainta pe Carol Reef, încântată totuși de apele încântătoare ale golfului. Orbitoarea bandă de nisip care se întindea de-a lungul bulevardului o făcu să binecuvânteze ochelarii negri pe care avusese înțelepciunea să-i ia. Un rând de palmieri cu coroane bogate separa plaja de drumul înflorit pe care-l urma, presărat de arbori tropicali parfumați.

Palmetto Drive părea mult mai departe decât prevăzuse cu ajutorul hărții. Sau poate se datora doar căldurii și temerii ei crescânde. Îi va fi foarte greu să simuleze surpriza când se va găsi în fine în prezența acestui Matthew Wilder!

Ajunse în sfârșit la capătul lui Palmetto Drive, care se îngusta tot mai mult, mărginit de tufișuri mirositoare. Casele, în stil colonial, erau relativ depărtate unele de altele, și fiecare era înconjurată de o grădină vastă. Toate erau protejate de lumea exterioară și de intruziuni posibile de grilaje înalte din fier forjat.

Casa unchiului Matt era ultima, ascunsă în spatele unui portal imens, închis cu grijă. Nu putea vedea nimic din clădire și abia putea zări câteva tufișuri înalte de rododendroni roz pal. Nu exista nici un mijloc vizibil de a implora ajutor. Joanna oftă și se întoarse. Trebuia să născocească ceva. Dar ce, Dumnezeule? Își epuizase resturile de imaginație pentru toată ziua. Își plecă tristă capul și se pregăti să se întoarcă la hotel.

Deodată, își spuse că n-avea decât să meargă în lungul plajei ca să vadă casa, care probabil era mai puțin ascunsă din partea aceea. Evan îi spusese că această casă dădea spre plajă... Joanna își scoase rapid sandalele și se avântă pe nisip. Era dezagreabil de fierbinte și preferă să meargă

prin valuri. Simți cu plăcere cum picioarele i se relaxează în contact cu apa rece. Și dacă soarele nu i-ar apăsa atât de tare capul și umerii, această mică plimbare ar deveni foarte repede o sărbătoare.

Își descheie ușor bluza și se forță să uite această căldură sufocantă. Ce contrast cu ceața din Londra...

Era mult mai mult de mers pe plajă. Oboseala o ajungea. La fiecare pas, picioarele ei erau înghițite de nisipul umed și aveau de luptat cu forța valurilor. Din când în când, bariere de lemn îi încetineau drumul; atunci, trebuia să le escaladeze cu foarte multă atenție la bucățile periculoase de corali care se ascundeau în nisip. Frumoasa plimbare nu mai era atât de agreabilă și Joanna fu pe punctul să se declare învinsă și să se întoarcă la hotel.

Tocmai era gata să se cațere pe una din aceste detestabile bariere de lemn când un bărbat o interpelă. Surprinsă, scăpă tărușul pe care se sprijinea și se lovi violent la genunchi de o piatră. Furioasă, se pregătea să-l ocărască pe nepoftitul care o făcuse să cadă. Dar când se întoarse, rămase cu gura căscată: avea în față un zeu grec... Joanna, în primele cursuri de istoria artei, admirase înelung savantele proporții ale lui Apollo de la Belvedere. Încununat de aur pal, era încarnația exactă pe care o avea în fața ei...

- Sunteți pe o proprietate privată și n-aveți nici un drept să rămâneți!

Această voce agresivă o readuse imediat pe pământ. Statuile aveau marele avantaj că nu vorbeau când erau admirate și acest bărbat nu va fi niciodată decât o slabă imitație... Joanna își regăsi furia remarcabil de repede și adresă individului o privire ucigașă.

- N-aveți decât să puneți o pancartă!

Nu trebuia ca acest sinistru cretin să-i ia ultima șansă de a-l zări pe Matthew! Și Joanna își continuă drumul ca și când nu se întâmplase nimic. Dar bărbatul nu era vizibil de acord. Îi bară trecerea și adăugă cu o voce extrem de dezagreabilă:

- Mi se pare că vă cerusem să plecați!

Bărbatul se apropie periculos de ea. Era mult mai înalt decât ea și Joanna nu se putu împiedica să-l găsească mai curând atrăgător. Nu mai era o statuie, ci o ființă vie, respirând viață și sănătate. Avea cam treizeci și cinci de ani, estimă ea. Splendid bronzat, ochii lui albaștri ca oțelul îi luminau fața încadrată de păr de un blond surprinzător. Nasul era drept și hotărât, bărbia încăpățânată. Pomeții proeminenți întindeau pielea aspră a obrajilor nerași. Gura subțire forma în acest moment chiar o grimasă prea puțin simpatică. Era o față excesiv de senzuală și Joanna se simți brusc jenată sub această

privire închizitoare. Îmbrăcat într-un șort vechi uzat și o cămașă neglijent descheiată pe un piept care părea imberb, deoarece părul era atât de blond, dădea impresia unui animal în repaus, gata să sară brutal la cea mai mică supărare. Joanna nu se mai simți așa de liniștită și se întrebă dacă făcuse bine provocând monstrul... Bărbatul acesta nu era cu siguranță obișnuit să nu fie ascultat.

- Îmi pare rău! se grăbi ea să explice. Mă plimbam și voiam să mă depărtez de mulțimea turiștilor.

- Serios?

El părea sceptic.

- Bineînțeles! ripostă ea, indignată că se îndoia. Am sosit doar în această dimineață și încă nu sunt la curent cu uzanțele din această țară. Îmi pare rău dacă v-am dat impresia că vă invadez...

- Sunteți iertată...

El înclină capul și păru brusc ciudat de uimit. Căldura nu părea să-l incomodeze. Cât despre ea, murea de sete și ar fi băut cu plăcere o cană întreagă de limonadă rece.

- Eu... începu ea.

Deodată, bărbatul îi prinse bărbia și-i întoarse fața spre soare. Înspăimântată, Joanna se pregăti să-și strige furia. Dar nu făcu nimic, paralizată de blândețea degetelor lui pe pielea ei.

- Joanna!

Exclamația străinului o făcu să tresară.

- Sunteți Joanna Holland, nu-i așa?

Joanna îl privea uimită. Cum de o știa necunoscutul?

- Da, sunt Joanna Holland... Dar cine sunteți dumneavoastră?

Timp de câteva secunde, crezu că nu-l văzuse niciodată pe acest bărbat.

- Joanna, spuse el, complet neîncrezător acum. Ce naiba faci aici?

El adăugă aproape imediat:

- Să nu-mi spui că te-a trimis Marcia!

- Marcia?

Din ce în ce mai pierdută, Joanna nu putea decât să-l fixeze fără să spună nimic.

- Da, Marcia. Este mama ta vitregă, nu? reluă necunoscutul, mai degrabă nerăbdător.

- Marcia s-a căsătorit într-adevăr cu tatăl meu, bâigui Joanna puțin sigură pe ea însăși. Dar nu înțeleg...

- Nu-ți amintești deloc de mine, Joanna? întrebă el, dintr-o dată trist. Sunt Matthew Wilder! Unchiul Matthew... Sau ai uitat că existam?

Capitolul 3

- Sunteți Matthew Wilder!

Joanna se trase înapoi, absolut stupefiată. Nu putea să creadă că acest om tânăr, teribil de atrăgător, era bărbatul care o cocoța vesel pe umerii lui când era copil... În amintirea ei, revedea un Matthew Wilder mult mai bătrân și mai masiv, a cărui barbă mare întunecată îi gâdila dezagreabil obrajii când o săruta.

- După cât se pare, nu știai că locuiesc aici, spuse el în fața uimirii ei atât de evidente. Am cumpărat o casă acum patru ani în această regiune. Îmi place mult acest golf și împrejurimile lui. Este liniște aici și nimeni nu vine să se aventureze în aceste colțuri retrase ca să-mi caute ceartă.

Joanna scutură din cap, încercând cu disperare să găsească ceva coerent să-i răspundă.

- Așadar, dumneata ești, spuse ea în cele din urmă. Credeam că ești mai bătrân!

- Te gândeai așadar la mine? reluă el sec. Mă îndoiesc! O tânără ca tine are altceva mai bun de făcut!

După o scurtă tăcere, Matthew adăugă cu blândețe:

- Am fost sincer dezolat aflând de moartea subită a tatălui tău. Trebuie să-ți lipsească teribil! Dar îmi imaginez că te înțelegi bine cu Marcia...

Se întrerupse din nou, apoi adăugă după câteva secunde de tăcere, ciudat de încurcat:

- De altfel, trebuie să fie aici cu tine, nu?

- Nu, sunt singură.

Joanna schiță un zâmbet timid. Începea să înțeleagă șansa extraordinară pe care o avusese să fie abordată de Matthew Wilder. Era acolo în fața ei, acest bărbat de care părea atât de dificil să te apropii. Trebuia să-și revină repede și să pregătească o salvă neîntreruptă de întrebări judicioase. Poate nu va avea de două ori o asemenea ocazie și Evan ar fi în fine mulțumit.

- Unchiule Matthew, este atât de extraordinar să te revăd după toți acești ani! Este casa dumitale? întrebă ea arătând cu degetul vila abia vizibilă în spatele unui rând de bananieri înfloriți.

Era o adevărată minune, înconjurată de pereți albi, asaltați de flori ciudat de strălucitoare, de arbuști deși pe flancuri. Dar dacă sperase la o invitație, era în zadar!

- Da, mormăi el, abia politicos. Am fost încântat să te revăd, Joanna, dar am o mulțime de lucrări care acum mă așteaptă. O vacanță plăcută și pe curând!

Nu putea pleca așa de sub nasul ei, fără măcar să-i dea câteva nenorocite informații despre viața lui secretă...

Ce să facă pentru a nu-l lăsa să-i scape unica șansă de a-l îmbuna și a-l reține pe teribilul cerber? Dar Matthew se întoarse brusc, cu fața prea puțin simpatică... Nu prea sigură pe ea, Joanna bâigui primul lucru care-i veni în minte:

- Aș... aș putea cere niște apă? Un pahar mic, cu adevărat minuscul... S-a făcut atât de cald, înțelegeți... și nu mă gândisem că voi ajunge atât de departe...

Matthew tăcea, impasibil. Joanna roși de jenă. Putea oare să fie până într-atât de primitiv? În tăcerea care devenea într-adevăr insuportabilă, ea murmură ca să se scuze:

- Îmi pare rău că vă deranjez...

Privirea lui Matthew arăta clar că făcea mai mult decât să-l plictisească...

Nu este foarte amabil, se gândi Joanna. Ce necioplit! Ce-i făcuse? Și, totuși, el credea că venise complet din întâmplare, atunci... El făcu un gest brusc pentru a-i indica să-l urmeze. Merse în spatele lui până la grilaj, din ce în ce mai mirată de atitudinea aceasta ciudată. Îl deranja oare în vreo operațiune secretă?

Joanna scuturã din cap, amuzatã de imaginația debordantă care-i juca uneori feste. Nimic misterios nu se putea întâmpla sub un soare atât de strălucitor. Matthew îi va propune doar să se așeze câteva minute pe terasă ca să bea ceva rece. Mai rău, va fi obligată să bea mult mai repede decât dorea ca să se debaraseze de prezența acestui biet unchi Matthew căruia în mod vizibil nu-i plăcea compania ei. Principalul va fi să obțină un maximum de informații înainte ca el s-o conducă înapoi la poartă. Trebuia să joace strâns.

Joanna rumegă aceste gânduri în mintea ei când fu brusc oprită de o voce aspră:

- Așteaptă-mă aici!

Apoi adăugă mai blând, în fața aerului ei mirat:

- Nu, nu vei intra. Este una din toanele mele: Nu accept nici un vizitator în casa mea!

- Înțeleg, murmură ea, roșie de confuzie.

- Mă îndoiesc... Joanna, îmi pare rău, dar am motive întemeiate să nu te las să intri.

Joanna, vexată să-și vadă planurile năruindu-se la prima decizie a acestui bărbat ciudat, îi întoarse spatele și se instală confortabil la umbra unei bariere înalte. Ea întrezări silueta lui Matthew cum se profilă câteva secunde încă aproape de o magnolie enormă cu flori roșii deschise larg, apoi dispăru în spatele unui grup de arbori tropicali.

Joanna privi marea, cu ochi goi. Se pare că va fi mult mai greu decât prevăzuse să smulgă câteva mici amănunte acestui solitar înveterat. Va trebui să născocească o altă stratagemă, mai diabolică... Inutilitatea eforturilor ei îi apăru brusc în toată evidența ei.

El reveni după aproape zece minute, purtând o carafă cu suc de fructe rece. Ea bău cu poftă lichidul rece parfumat, apoi întinse paharul ca să-i mai dea, își linse buzele ca un copil și se ridică în fine.

- N-aș vrea să vă rețin mai mult! spuse ea cu un zâmbet ironic.

Matthew, liniștit, luă paharul și puse carafa pe marginea gardului.

- Te conduc până la plajă.

- Vă este teamă că nu plec? Nu-i nevoie, sincer. Cred că nu mă voi rătăci!

Fără să răspundă nimic la ironia ei, Matthew o luă de braț și coborâră în direcția plajei. Înaintară într-o tăcere imperturbabilă. Joanna se întrebă ce putea să existe în trecutul acestui bărbat ciudat. Această curiozitate venea din partea lui Evan, își dădu seama cu groază. Nu trebuia mai ales să devină acest gen de individ detestabil care nu știe să facă decât să otrăvească viitorul. Era pe punctul de a abandona totul și să-i mărturisească lui Matthew motivul venirii ei pe insulă, punându-l în gardă împotriva eventualilor ziariști prea curioși.

- Te-a mirat că te-am recunoscut?

Joanna oftă: nu mai era posibil să-i spună ceva. De altfel, trebuia să recunoască cinstit că n-ar fi avut îndrăzneala să înfrunte o furie mai mult decât probabilă...

- Da, am fost într-adevăr foarte surprinsă. Cum naiba ați putut, după atâta timp ..?

- Datorită câtorva fotografii! spuse el cu un zâmbet larg.

Era prima dată când Matthew zâmbea astfel. Joanna estimă că asta îi dădea un aer extrem de tineresc. Accentuând acest farmec la care, împotriva voinței ei, Joanna era departe de a fi insensibilă...

- Tatăl tău îmi scria din când în când și în ultima lui scrisoare, a strecurat o fotografie de-a ta. A fost făcută cu ocazia înmânării unui premiu pentru desen artistic, cred. Era într-adevăr foarte mândru de tine, Joanna. Știai? Și mama ta vitregă este la fel de mulțumită de realizările tale?

- Marcia?

Joanna ezită. Trebuia oare să-i spună? Încerca un adânc sentiment de încredere față de acest unchi necunoscut, ea care învățase să nu se încreadă niciodată în primul venit. Dar acesta îl cunoștea foarte bine pe tatăl ei și fusese adesea invitat în casă înainte ca Marcia să apară în decor.

- De fapt, Marcia și cu mine nu ne vedem prea mult, răspunse ea în cele din urmă.

- Ce vrei să spui? Nu vă înțelegeți?

- Nu foarte bine, nu... La revedere, domnule Wilder. Am fost încântată că v-am întâlnit într-un mod atât de neașteptat în acest golfuleț! Sper să vă revăd în curând.

Acum era nerăbdătoare să plece. Voia să se întoarcă la hotel, să se schimbe și să se gândească în liniște la un nou plan de bătaie fără prezența acestui Matthew care o tulbura foarte mult. Să revină să-l înfrunte pe baze noi, mult mai sigură de ea însăși, cu întrebări pregătite cu grijă în mintea ei, gata să fie lansate într-o ordine hotărâtă o dată pentru totdeauna. Să nu se mai lase descumpănită de acest bărbat ciudat și de răspunsurile lui deconcertante... Întinse mâna spre el ca să-și ia rămas-bun.

Dar Matthew nu răspunse la acest gest și Joanna lăsă să-i cadă brațul, peste măsură de încurcată și de furioasă pe ea însăși. Unde fugiseră acele frumoase hotărâri de-abia schițate în minutul precedent?

Se întrebă cum va reuși să plece. Dar Matthew continua, imperturbabil, propriile lui întrebări. Ca și cum ea era cea spionată și căreia el voia să-i smulgă cele mai mici fapte din viața ei curentă.

- Te-ai certat cu Marcia? Tatăl tău n-a părăsit-o totuși ca pe o văduvă tristă, fără resurse?

Vocea lui era uimitor de ironică.

Joanna simți deodată o mare simpatie pentru acest sălbatic. Ar fi vrut să-și dea drumul și să-i spună în fine tot ce-o șocase, o rănise în timpul acestor ultime lungi luni de suferință. Dar se răzgândi imediat. La urma urmei, acest unchi Matt nu era decât un străin pentru ea.

- Plec acum, spuse ea fără să răspundă întrebării lui. Mulțumesc pentru sucul de fructe, a fost delicios și într-adevăr foarte generos din partea dumitale!

Drept răspuns, însoțitorul ei înclină capul, foarte ceremonios.

- Dar vă rog, domnișoară!

Râdea de ea, se revoltă Joanna. Nu mai era o fetiță și va ști să i-o spună...

- Atunci, la revedere...

Asta a fost tot ceea putu, cu timiditate, să-i răspundă.

- La revedere, Joanna. Vacanță plăcută! Și când își adună destul curaj să privească în spatele ei, el dispăruse deja.

***

Joanna se trezi, în dimineața următoare, cu o durere de cap îngrozitoare. Drumul lung în soare din ajun o epuizase complet. Comandă prin telefon un bol mare de

cafea și câteva felii de pâine prăjită. Apoi se repezi sub duș. Se destindea încetul cu încetul, savurând șuvoiul de apă pe pielea ei goală, când telefonul începu să sune cu furie. Hotărî mai întâi să refuze cu energie să răspundă și să rămână sub duș. Dar se repezi în dormitor și ridică receptorul: dacă măcar ar fi Matthew!

Oftă fără reținere când auzi la celălalt capăt al firului vocea mereu grăbită, neliniștită și dezagreabilă a lui Evan. Ce ghinion... N-avea nimic să-i spună și va fi cu siguranță furios. Părul ud inunda cuvertura și mari bule de săpun alunecau încet pe pielea ei deja cafenie.

Era destul de neplăcut să stea cu apa curgând pe ea și simți că devine foarte prost dispusă.

- Evan, sper că este o problemă de viață și de moarte ca să mă scoți de sub un duș minunat!

- Ți-am telefonat doar ca să aflu noutăți, Joanna. Îți amintești că trebuia să rămânem în legătură? Sunt trei zile de când n-am nici o veste.

- Evan, am ajuns la Mango Key abia ieri după-amiază!

- N-are importanță! Ai ceva să-mi spui? Nu uita ce trebuie să faci acolo, Joanna!

- De ieri? Evan, puțină răbdare, te rog! Nu pot să mă dau peste cap în douăzeci și patru de ore!

- Când intenționezi să te duci să-l vezi?

Evan părea acum mai puțin agresiv, și vocea lui se îmblânzise puțin... Cu puțin noroc, a fi posibil să scape de o inevitabilă mustrare.

- Când... Evan, casa este aproape inabordabilă! Este înconjurată de garduri înalte, mărginite de grilaje din fier forjat încuiate! Și nu sunt sigură că nu are o hoardă de buldogi turbați în spate, gata să sară pe carne proaspătă!

- Descurcă-te, nu vreau să știu! La urma urmei, pe tine te plătesc pentru asta, nu pe altcineva!

- Sper să fiu la înălțime pentru a câștiga acești bani... remarcă Joanna, cu amărăciune.

Evan deveni mai lingușitor.

- Curaj, Joanna! Am încredere în tine. Dacă există cineva care poate s-o facă, aceea ești tu...

- Vom vedea... La revedere, adăugă ea foarte repede, cu lacrimi neașteptate udându-i pleoapele.

Și închise înainte ca Evan să aibă timp de a adăuga un singur cuvânt.

Abandonând dușul, Joanna se șterse cu grijă și îmbrăcă un costum de baie de un încântător roșu-închis. Apoi își puse o fustă de același roșu și se instală în fața micului său dejun, frumos aranjat de chelnerul de etaj pe o mică masă joasă de pe terasă. Își turnă o ceașcă de cafea și se forță să înghită patru aspirine. Trebuia neapărat să fie în plină formă pentru a rezolva cu bine această treabă detestabilă.

Un peisaj de vis, încântător, se desfășura în fața ochilor ei... Dar nu era în dispoziția să-l aprecieze. Se simțea vinovată: mai întâi, îi ascunsese lui Matthew Wilder că

venise expres pe insulă ca să-l vadă, să-i smulgă câteva informații și apoi îi ascunsese lui Evan că-l văzuse pe Matthew în ajun.

Durerea de cap se potolea încetul cu încetul. Aspirinele fuseseră eficace. Joanna binecuvântă prudența doamnei Morris, care-i strecurase această cutie cu medicamente în valiză. La ea se refugiase Joanna după groaznica scenă cu Marcia. Doamna Morris îi oferise casă și masă până când Joanna s-a resemnat să accepte propunerea lui Evan. Joanna își lăsase aici toate lucrurile, ca să le găsească la întoarcere. Doamna Morris fusese atât de amabilă, atât de delicat de atentă cu ea în acele zile de descumpănire totală. Joanna avu un zâmbet de tandrețe și hotărî să-i trimită o serie de cărți poștale din regiune când o să acumuleze suficientă energie pentru a merge la micul magazin din josul străzii.

Se refugie într-un loc umbrit al terasei, cu un roman pe genunchi și hotărî să-și acorde o dimineață de lenevie binemeritată. Existau atâtea lucruri de vizitat, de admirat, de descoperit. Piscina de sub terasă răsuna de strigăte de copii veseli și zgomotoși. Părinții lor zâmbeau, întinși pe marginea pardosită cu marmură, fericiți, încântați, bronzați de soarele Floridei. Toate problemele fuseseră alungate cu grijă undeva foarte departe. Văzându-i atât de nepăsători, Joanna avu poftă să se scalde, să se scufunde în apa limpede pentru a-și alina zbuciumul și a uita de necazuri.

***

Plonjă în apele golfului și se abandonă plăcerii de a se răcori după arsura soarelui. Înota încet în apa rece: peștii mergeau în fața ei. Se scufundă în adânc cu ochii deschiși. Se minună să vadă bogăția florei și faunei acvatice. Zeci de pești defilau prin fața ei într-un balet feeric de albastru, roșu, verde și portocaliu. Câteva cochilii pe nisip atrăgeau strania lumină maritimă care ardea ca niște raze incandescente pe fundul apei. Un enorm recif de coral îi atrase atenția. Se îndreptă spre el, încântată. Era ca o tufă de un albastru-verzui foarte ciudat... Joanna se întrebă dacă nu visa... Poate că zânele mării o răpiseră, ducând-o într-un tărâm fantastic. Dar se scutură viguros, încetă să divagheze și se îndepărtă. Fusese prevenită că era periculos să se apropie prea mult de masivele de corali: unii dintre ei sunt otrăvitori și nu este niciodată foarte ușor să-i recunoști. Continuă să înoate câtva timp înainte să se simtă atât de epuizată încât abia avu puterea să revină pe țărm.

Era timpul prânzului când se aruncă în fine pe șezlong. După ce se odihni, înghiți rapid o limbă-de-mare cu

banane într-un mic restaurant de lângă hotel. Un desert cu mango și nuci de cocos proaspete o făcu să uite toate mizeriile din lume.

Le regăsi totuși foarte repede când urcă în camera ei. Nu vedea nici o cale de a-l întâlni din nou pe Matthew Wilder. Doar dacă o invita la el... Ar fi putut înregistra mii de detalii în cursul unei conversații sau privind pereții și cărțile pe care le avea, furnizându-i lui Evan tot ce ar fi vrut cu privire la acele pretinse mistere!

Joanna părăsi hotelul spre sfârșitul după-amiezii, când soarele își pierduse puțin din intensitate. Se plimbă pe micile drumuri care înconjurau hotelul, orpindu-se ici și colo pentru a ciuguli câteva fantezii pe care putea să le dorească dintre mărfurile expuse pe marginea străzilor. Se opri câteva minute ca să savureze toată frumusețea mării și privi stelele deja gata să invadeze cerul.

Matthew Wilder alesese un paradis pe pământ pentru a se ascunde... Dar de ce să se ascundă? se întrebă Joanna. Fusese oare teribil de decepționat? Poate o experiență științifică ratată... Tatăl ei îi povestise de multe ori că unchiul Matt se ocupa de bolile tropicale. Îi mărturisise că realiza cercetări foarte revoluționare în perioada dispariției sale. Poate că Matthew făcuse o eroare de neiertat... Totuși, îi era greu să creadă că acest bărbat atât de autoritar, atât de sigur de el, ar fi putut comite o singură greșeală. Părea atât de infailibil, de autoritar.

Mai verosimil ar fi fost să-și continue cercetările într-un laborator secret, pentru a fi la adăpost de oameni indiscreți, ziariști, curioși ca Evan, ca ea... Odioasa meschinărie a ceea ce avea de făcut pentru Evan îi apărea din ce în ce mai clar. A scormoni în viața acestui Matthew Wilder nu era o treabă fără importanță. Oftă. Dacă măcar ar fi fost mai bătrân! Era prea tânăr pentru a fi un unchi credibil. Și pentru el, ea nu era decât fiica unui vechi prieten. Nu-i va acorda nici un fel de atenție și după toate aparențele nu-i păsa nici cât negru sub unghie s-o revadă într-o zi. Numai pentru că-l găsea foarte atrăgător, refuza să se arunce de gâtul lui, cerându-i o întrevedere pentru un ziar de scandal sau pe aproape...

- Pot să vă duc geanta, domnișoară?

Vocea prea amabilă întrerupse dezagreabil gândurile Joannei. Întoarse o față acră spre cel care o apostrofase și recunoscu unul din tinerii care locuiau la hotel.

- Cum? făcu ea tăios.

- Păreați puțin singură, declară el fără să pară ofensat de lipsa ei de amabilitate. Atunci, m-am gândit că veți fi fără îndoială încântată să aveți puțină companie...

Părea plin de speranță. Joanna oftă. La urma urmei, nu era în firea ei să fie atât de nepoliticoasă cu necunoscuții. Răspunse mai blând:

- Îmi pare rău, dar nu sunt o foarte bună companie în acest moment.

Apoi, adăuga repede, cu o notă de ironie, înainte să apară întrebările inevitabile:

- Da, vin din Anglia, nu, nu este prima dată când vin în Statele Unite, da, sunt încântată de vacanța mea...

- Și cât timp rămâneți? întrebă imediat tânărul, fără a părea foarte surprins. Mă numesc Tom Conolly, și dumneavoastră?

- Haide, n-o lua prea repede! Și mulțumesc pentru escorta dumneavoastră curtenitoare. Este suficient, de data asta...

Se pregătea să urce în camera sa când Carlos, recepționerul, o interpelă:

- Domnișoară Holland!

Joanna își mușcă buzele, exasperată. Șansa o urmărea: fermecătorul tânăr avusese tot răgazul să-i înregistreze numele și Dumnezeu știe cum va fi importunată acum! Se apropie de Carlos.

- Există un mesaj pentru dumneavoastră.

- Un mesaj?

Pulsul Joannei începu să bată nebunește, apoi se calmă. Evan voia oare din nou să-i strice liniștea?

- Ce fel de mesaj?

- Domnul Wilder a sunat, spuse Carlos întinzându-i o hârtie. A lăsat numărul lui de telefon și dorește să-l chemați îndată ce vă întoarceți.

Capitolul 4

Joanna se pregăti pentru cină, plină de teamă. Era crucial să nu piardă nimic din această ocazie într-adevăr nesperată! Își petrecuse ziua repetând nervoasă cele câteva fraze de început pe care și le imaginase: ce noroc extraordinar aveți să trăiți într-un astfel de paradis! Presupun că nu vă veți mai întoarce niciodată în Anglia... Dar nu vă simțiți puțin cam singur fără prietenii dumneavoastră? Și ce lucrați în acest moment? Cercetările avansează?

În acest punct, în general, se simțea complet pierdută. Această invitație la cină fusese prea nesperată. Când îl sunase în ajun, seara, își închipuise că descoperise secretul și că va avea de îndurat cea mai mare furie din tânăra ei viață. Murea de teamă.

Dar el fusese foarte amabil, invitând-o la cină în ziua următoare. În propria lui casă:

- La cină, bâiguise ea, fără a îndrăzni să creadă. La dumneavoastră? Dar spuneați că nu primiți pe nimeni acasă. Își mușcase imediat degetele de prostia ei. Dacă își va schimba părerea, acum? Îi aducea tot ce-și dorea pe un platou de argint și ea întreba prostește dacă era într-adevăr sigur...

- Sunt gata să fac o excepție pentru fiica lui Drew. Ia un taxi și să fii aici la ora opt.

„Nu sunt hotărâtă să fac genul acesta de treabă", se gândi ea, obosită de atâtea emoții una după alta.

Joanna de-abia dormise în acea noapte. La primele licăriri ale zorilor, se aruncase în piscină pentru a-și îneca acolo enervarea. Apoi înghițise cu lăcomie câteva tarte cu zmeură, nervos de flămândă. Le descoperise în patiseria de pe Coconut Grove, la câteva minute de hotel, într-un cartier foarte elegant al insulei. Izbucnise într-un râs nebun de nepotolit în fața privirii uimite a tinerei chelnerițe. În cele din urmă, plecase să exploreze cu înverșunare toate magazinele de pe străzile vecine pentru a face mii de nebunii. Pe scurt, la sfârșitul zilei nu era decât un ghem de țepi zbârliți, gata să sară în fața bădăranului care ar fi îndrăznit să-i spună bună ziua.

***

După un ultim retuș al machiajului, Joanna rămase un lung moment să se privească, nehotărâtă, în oglindă. Ce-ar trebui să poarte, astă-seară? Se hotărî în cele din urmă pentru o tunică foarte ușoară de mătase grej și o fustă puțin mai închisă, care se mula savant pe fiecare curbă a șoldurilor ei. Gulerul adânc și pătrat al tunicii atrăgea irezistibil privirile spre sânii ei tineri, fermi și rotunzi. Un lanț greu de aur și o brățară de aur gravat aprindea sclipiri pe pielea ei ca ambra. Părul lung strâns într-un coc îi îmbătrânea puțin fața. Joanna se privi lung în oglindă și zâmbi la imposibilitatea de a fi luată de acum înainte drept o copilă.

Nu Matthew Wilder îi deschise ușa, ci o femeie de vreo treizeci de ani. Părul foarte scurt, roșu, încadra o față plină cu pielea foarte albă. Un șorț de bucătărie peste o rochie de bumbac verde întindea voluptuos stofa peste sânii ei grei. Îi aruncă Joannei o privire foarte puțin cordială.

- Sunt Joanna Holland, spuse aceasta cu un aer puțin nesigur.

Femeia îi deschise grilajul exact atât cât să se poată strecura Joanna, îl încuie din nou conștiincios apoi, cu un gest din cap, îi indică drumul până la casă. Joanna traversă tufe de magnolii cu flori roșii, hibiscus cu frunze proaspete, salcâmi înfloriți, cocotieri încovoiați. Grădina lui Matthew era o feerie tropicală strălucind de mii de

culori sub lumina felinarelor verandei. Se ghicea o iarbă verde, moale, atunci când o atingeai cu picioarele, în jurul unui mic bazin acoperit de nuferi.

Ascunzătoarea lui Matthew n-avea nimic dintr-o izolare de sihastru: luminată, casa ieșea drept dintr-un basm din o mie și una de nopți. Sub verandă, se aflau minunatele grădini ale Babilonului oferite ochilor unor rari admiratori.

În holul pardosit cu dale negre și albe, Joanna se însenină de admirație. Pe o masă grea de sticlă într-o vază de bronz se aflau o mulțime de rododendroni galbeni ca soarele. Mai departe, două trepte mici din lemn de mahon duceau la un salon de proporții armonioase.

Joanna uită o clipă de ancheta ei, alinată de frumusețea și de luxul locurilor. Matthew se înconjurase de tot ce era posibil de imaginat pentru confortul uman și plăcerea ochilor. Câteva lămpi halogene permiteau o viață floral care să se dezvolte ca în plină zi.

Joanna se opri în fața unei colecții impresionante de copaci pitici decorativi chinezești de forme ciudate. Acești mici arbori o umpluse întotdeauna de uimire. Oare Matthew avea și acest talent minunat de grădinar meticulos? Dar care erau atunci cercetările lui?

- Așteptați aici! îi ordonă brusc femeia.

Cine era această femeie? O prietenă, o amantă? Cu siguranță, mult mai mult decât o menajeră, în orice caz.

Era vizibil în legănarea îndrăzneață a șoldurilor când mergea și în aerul sigur cu care călca podeaua acestui palat.

- Joanna?

Matthew traversă holul în întâmpinarea ei. Ea tresări, nervoasă. Era îmbrăcat în negru.

- Îmi pare rău că te-am făcut să aștepți. Vino în salon.

Într-un efort disperat de a rupe farmecul pe care-l exercita asupra ei, Joanna vru să privească în altă parte și să-și concentreze atenția asupra unei litografii de Chagall de pe peretele opus.

Salonul era o încăpere mare înzestrată cu canapele de catifea, în jurul unei biblioteci din lemn de culoare închisă, oferind o perspectivă frumoasă ochiului. În fundul încăperii se deschidea un șemineu perfect inutil. Mai multe tablouri decorau pereții. În afară de Chagall, Joanna descoperi uluită un tablou de o calitate rară, a unui pictor chinez puțin cunoscut. Ea îl văzuse expus într-o galerie mică din Chelsea, la Londra, și fusese încântată să-l descopere.

- Cum naiba ați putut cunoaște acest pictor? Mi s-a spus totuși că era prima dată când expunea în Europa! Și era la Londra, într-o mică galerie. Ați văzut această expoziție?

- Nu, dar îl cunosc pe Zhang Li Shi foarte bine. L-am îngrijit într-o zi în Africa. Și mi-a dat acest tablou pentru

a-mi mulțumi pentru îngrijirile acordate. Îți place? Este destul de puțin obișnuit, totuși. Era dezamăgit că a fost atât de puțin apreciat la Londra...

- Îmi place mult această piesă, spuse Joanna, circumspectă.

- Și mie. Aici am strâns toate lucrurile care mi-au rămas la inimă. Dar ia loc. Ce vrei să bei?

- Un Porto foarte rece, vă rog.

Matthew îi oferi un pahar, apoi își turnă o porție zdravănă de whisky și reveni să se instaleze în fața ei.

- Așadar, mereu încântată de vacanță?

Joanna bău o înghițitură lungă din pahar, pentru a-și face puțin curaj. Unde dispăruseră oare toate întrebările ei? Faimosul tir neîntrerupt la care trebuia să-l supună?

- Da... Hotelul este foarte agreabil și timpul a fost o adevărată binecuvântare până acum, răspunse ea.

- În general da, în această perioadă, răspunse el sentențios. Mai târziu, este mult mai umed și insula devine brusc mai puțin plină de turiști. Spune-mi, se întrerupse el, ai purtat întotdeauna ochelari, nu?

- Vă amintiți?

- Îmi amintesc de o fetiță cu codițe și ochelari, care cerea întotdeauna să vadă ce-i adusesem din călătoriile mele înainte chiar să pun jos valizele!

- Ah, da? Îmi amintesc de o brățară și de asemenea de o tobă. Și de o grămadă de perle într-o cutiuță de lemn sculptat!

- A trecut atâta timp... murmură Matthew aproape pentru el însuși.

Joanna se grăbi să încuviințeze.

- Unsprezece ani, pentru a fi exacți. Nu eram decât o fetiță.

- Oh, nu! spuse el cu brutalitate. Mă îmbătrânești teribil.

- Nu sunteți cu siguranță bătrân, spuse ea impulsiv. În orice caz, mult mai puțin decât credeam! Vreau să spun...

Roșie de rușine, nu mai știa cum să continue.

- Am... am crezut întotdeauna că aveți vârsta tatei... fiindcă erați prietenul lui, credeam că erați un fel de tată sau de bunic. Cu această barbă zbârlită...

Este adevărat.

- Tata ar fi împlinit patruzeci și cinci de ani anul acesta.

- Eu am aproape patruzeci...

Joanna scutură din cap.

- Nu păreți!

- Mulțumesc, dar o simt teribil în cea mai mare parte din timp.

- Pentru că ați părăsit Anglia? Aveați nevoie să vă odihniți?

Urmă o scurtă tăcere foarte jenantă pentru Joanna. Mersese oare prea departe? Matthew își termina băutura

fără să spună nimic. Dacă refuza să răspundă la fiecare întrebare a ei, nu va avea nimic să-i ofere lui Evan, care s-ar îneca de furie...

Ignorând întrebarea ei, Matthew spuse în fine:

- Dar nu te-am invitat ca să vorbim despre mine. Dimpotrivă, aș vrea să vorbim despre tine. Vreau să știu, ce faci singură la mii de kilometri de casă. Marcia își neglijează responsabilitățile de mamă iubitoare, la Londra?

Tânăra femeie cu părul roșu reapăru ca să anunțe cina. „Salvați de gong", își spuse Joanna, ușurată că nu trebuie să răspundă la întrebările lui Matthew.

- Mulțumesc, Elena.

Matthew se ridică.

- De fapt, v-ați prezentat una alteia? Joanna Holland, Elena Massey. Elena este... menajera mea.

Ce însemna oare această ezitare?

- Bună ziua, domnișoară Massey, murmură ea, forțându-se să fie politicoasă.

Cealaltă femeie surâse și aruncă o privire rapidă lui Matthew.

- Doamna Massey, nu domnișoara. Încântată să vă cunosc.

Pe drumul care ducea la sufragerie, Joanna rumegă două adevăruri uimitoare: mai întâi, Matthew se preocupa de situația sa de biată orfană dezmoștenită,

apoi, departe de a duce o viață de pustnic, se pare că-și găsea consolarea în farmecele generoase ale Elenei.

Cina fu delicioasă, cu scoici, berbec parfumat cu ardei roșii și verzi, cu ierburi aromatice. Terminară cu o tartă ușoară cu lămâie presărată cu scorțișoară. Matthew fu gânditor tot timpul cinei și de-abia vorbi. Elena se ducea și venea fără oprire și era dificil în aceste condiții să întrețină o conversație neîntreruptă. Dar când au revenit în salon, Matthew întrebă abrupt:

- Tatăl tău nu ți-a spus niciodată că este primejdios să călătorești singură? Și Marcia? N-are nici un control asupra averii tale?

- Asta ar fi greu, deoarece n-am bani.

Joanna își puse ceașca de cafea pe măsuța joasă de lângă genunchii ei și adăugă în grabă:

- În fine, nu mulți...

Matthew se încruntă.

- Totuși, tatăl tău era bogat!

- Da, răspunse Joanna, ezitând. Dar n-a lăsat testament.

- Ce vrei să spui? întrebă Matthew. Ce s-a petrecut?

- Nu mare lucru.

Joanna ridică din umeri.

- Înseamnă că Marcia controlează averea tatei, asta-i tot!

Matthew înjură.

- Drew a fost întotdeauna un imbecil când era vorba despre Marcia! Ce vei face?

- Ce vreți să fac?

Joanna se întoarse spre el ca să-l privească în ochi și tremură văzându-l atât de aproape de ea. La mișcarea lui instinctivă de a se da înapoi, ea ghici că nu avusese intenția să se apropie atât de mult. Ochii lor se reîntâlniră și Joanna simți un șoc care se repercută până în adâncul ființei ei. Aerul păru că se rarefiază în jurul lor. Matthew se îndepărtă grăbit și totul reveni la normal. Visase? Totul devenea straniu în această casă.

- Vrei să bei ceva înainte de a pleca?

Era vizibil că o îndemna la o retragere imediată. Dar Joanna refuză să priceapă subînțelesul prea evident și ceru un lichior tare din trestie de zahăr braziliană, stropit cu un suc de lămâie verde.

- Nu te înțeleg deloc, reluă Matthew servind-o. De ce nu ești la Londra pentru a aranja asta cu notarul tatălui tău?

Joanna nu se putu împiedica să râdă și fu cât pe ce să se înece cu lichiorul ei.

- Ce este atât de nostim?

- Notarul tatei? Este o altă poveste. Nu veți avea răbdare s-o ascultați până la capăt! Nu, aveam realmente nevoie să mă odihnesc.

- Și de ce ai ales Florida?

- Este un loc pe care am vrut întotdeauna să-l cunosc.

Joanna roșea că trebuia să mintă. Și totuși, îi era imposibil să-i spună ceva... Hotărât lucru, se simțea rău în rolul de mincinoasă înrăită. Când va putea oare să-i spună adevărul? Oftă de oboseală și-și puse paharul gol pe măsuță. Lichiorul îi încălzise tot corpul și se simțea gata să petreacă o seară liniștită în compania lui Matthew. Poate că în timpul acesta va voi să-i împărtășească unele din aventurile lui.

Matthew nu răspundea nimic, taciturn. Apoi, cu o indiferență uimitoare, spuse în fine:

- Bine, îți voi chema un taxi.

Această voce care anunța un sfârșit iminent îi aminti brusc Joannei că nu făcuse progrese în această invitație politicoasă și că seara se termina fără să fi aflat nimic despre el. Trebuia să găsească ceva ca să-l oprească.

- N-ați putea să mă însoțiți? Într-adevăr, este târziu și mi-e puțin teamă de...

Cu atât mai rău! Va trece drept o curcă plouată, dar...

Trebui să insiste, apoi Matthew sfârșise prin a se duce să scoată mașina din garaj.

Rulară un timp în tăcere. Joanna își adună tot curajul ca să întrebe:

- De ce conduceți atât de puțin? Nu părăsiți niciodată insula?

- Da, mormăi el fără să pară câtuși de puțin interesat de conversație.

Joanna rezistă:

- Niciodată nu vă regretați prietenii? Și...

- Nu. Nu regret pe nimeni și nu vreau să mă întorc vreodată în Anglia! Acum, vrei să nu te amesteci în ceea ce nu te privește și să mă lași în pace?

Speriată de această explozie de furie, Joanna se chirci în colțul ei.

- Și cercetările dumneavoastră...

- Cine ți-a spus că fac cercetări? o întrerupse Matthew imediat.

- Nimeni... În fine, tata... mi-a spus odată că făceați ceva în legătură cu bolile tropicale, asta-i tot. Eram doar curioasă să...

- Uită totul, te rog. Asta nu prezintă nici un interes. Și lasă-mă în pace. Înțelege că acum sunt scos din circulație. Definitiv scos din circulație, reluă el cu amărăciune.

Capitolul 5

Două zile mai târziu, telefonă Evan.

Joanna își petrecuse timpul de la acea faimoasă cină în compania lui Matthew, încercând să inventeze un motiv rezonabil ca să-l întâlnească din nou. La telefon, Evan o învinovăți: ea deveni conștientă atunci că nu acționa pe seama lui. Dimpotrivă, nevoia ei de a-l vedea pe Matthew devenise în întregime personală. De altfel, era destul de ridicol: Matthew n-o încurajase câtuși de puțin și o condusese fără să mai adauge nimic. Avusese chiar dezagreabila impresie că fusese o nesuferită pe care de-abia o suportase în numele unui anumit trecut.

Totuși, subiectul îndărătnic al anchetelor ei împotmolite o obseda în permanență. Era prima imagine care îi dansa prin fața ochilor dimineața la trezire și încă o frământa seara înainte de a adormi. Este adevărat că

dormea foarte rău în ultimul timp. Era urmărită de viziuni de coșmar în care apărea umbra confuză a Elenei Massey. Rumega aceste triste viziuni în toate dimineţile în zori și-i era greu să mai adoarmă după aceea.

Evan o sună tocmai când își termina prânzul foarte întârziat pe terasă. Așteptând ca numele să-i fie rostit de recepționerul hotelului, Joanna tremură de speranță. Era oare posibil să fie Matthew? Dar când luă telefonul într-una din cabinele din hol, coborî repede pe pământ: nu era decât Evan...

- Nu-mi spune iar că nu l-ai văzut, sau fac o nenorocire! spuse el furios înainte chiar ca Joanna să aibă timp să rostească un singur cuvânt.

Joanna se sprijini, descurajată, de peretele răcoros al cabinei telefonice.

Holul era pustiu la această oră a zilei. La începutul după-amiezii, toată lumea era pe marginea piscinei sau zburda pe nisip ca să caute cochilii de scoici. Numai Carlos rămânea în spatele biroului de la recepție. Nici el nu mai avea eternul zâmbet de comandă care o exaspera pe Joanna atât de mult în primele zile. Melancolic, frunzărea hârtiile de-abia înnegrite de cerneală. Mai departe, în sala restaurantului, un chelner puțin zelos aranja masa pentru seară. Se auzea un zgomot vag de aspirator la primul etaj. Dar erau singurele activități pe care Joanna putea să le vadă.

Oboseala se așternu pe fața ei. Din nou Evan, cu eternele lui reproșuri... Când va putea să rămână liniștită ca să reflecteze la sentimentele noi care o tulburau? Joanna nu mai putea să suporte această așteptare disperată. Nu mai dormea și fața ei avea aspectul extenuat al celor care lucrează noaptea și dorm ziua. Din ce în ce mai mult, dorea să se ascundă într-un colț întunecat ca să plângă după pofta inimii. Viața ei i se părea o tragicomedie ieftină.

Ce trebuia să-i răspundă lui Evan ca să n-o umilească mai mult?

- Din nenorocire nu, spuse ea în fine, fără tragere de inimă. L-am văzut, dar nu am nimic să-ți spun.

- Cum? urlă Evan. Joanna, dacă l-ai văzut pe Matthew Wilder, inevitabil i-ai vorbit... Nu încerca să te eschivezi! Te previn că sunt suficient de prost dispus și așa!

- Asta nu era cazul să precizezi, Evan, remarcasem. Dar te asigur că nu știu mai mult decât...

- Dar pune-i întrebări, pentru numele lui Dumnezeu!

- Evan! Joanna simțea că fierbe. Ce-ar trebui să fac? Să formulez un chestionar în trei exemplare și să i-l trimit prin poștă?

- Joanna, știi foarte bine ce vreau să spun. Vreau răspunsuri. Te descurci cum crezi de cuviință, dar pretind să știu ceva concret când îți telefonez!

- Puțină răbdare! Ești exasperant! L-am văzut, asta nu este așa rău! Am cinat chiar la el acasă!

- Adevărat? Evan era surescitat. Joanna, bravo! Felicitări! Îmi cer scuze de mii de ori că te-am bruscat și eu...

Joanna întrerupse sec acest moment de lirism.

- Te previn imediat, refuză categoric să vorbească despre el însuși! Mi-a pus întrebări și nu-i pasă de ale mele!

- N-are importanță, o va face! Și mai curând decât crezi! L-ai cucerit, Joanna!

Evan deja deținea știrea secolului.

- Un bărbat despărțit de toți prietenii, pierdut în singurătatea lui, amenințat de disperarea cea mai cruntă, va simți inevitabil nevoia să se destăinuie, este absolut sigur! Ești fiica celui mai bun prieten al lui și te-a ținut ore întregi pe genunchi când erai o fetiță... În fine, este singur și...

- Nu, Evan, există o femeie cu el, doamna Massey.

- Massey? Voi verifica. Când îl revezi pe Matthew?

- Nu știu.

- Cum?

Vocea lui Evan era din nou furioasă.

- Joanna, este bine stabilit că vei avea cele cincizeci de mii de lire doar când vei avea ceva serios să-mi comunici! Nu sunt un filantrop și arunc puțini bani pe fereastră.

Joanna se înfioră de dezgust.

- Asta nu este drept și o știi bine... murmură ea.

Dar Evan nici măcar n-o mai asculta.

- La treabă, Joanna. Este tot ceea ce ai de făcut și nu este atât de greu. N-ai decât să-ți folosești mutrișoara frumoasă într-un mod destul de convingător ca să-l faci să aducă tot trecutul lui pe genunchii tăi. Ești întru totul capabilă să reușești! Sună-mă când vei avea noutăți.

- Îți mulțumesc că-mi acorzi onorabila dumitale încredere, dar îți spun că nu avansez și că voi bate încă mult timp pasul pe loc, murmură Joanna.

Dar în zadar: Evan, indiferent la tot ceea ce nu ținea de articolul lui potențial, închisese fără să-i spună la revedere.

- Bădăran!

Din nenorocire, asta n-o ușura deloc cum ar fi trebuit. Îl ura pe Evan, curiozitatea lui nesățioasă și meseria de ziarist de senzație. Dar dacă voia să supraviețuiască, trebuia să învețe să acționeze fără scupule, chiar dacă pentru asta era necesar să-și calce în picioare toate principiile.

Joanna era încă în cabina telefonică, răcorindu-și pielea goală a spatelui de peretele de sticlă când Tom Conolly ieși din ascensor. Ochii lui străluciră de exaltare juvenilă când o văzu. Spre necazul ei, înaintă spre ea.

- Bună ziua! S-ar spune că tocmai ați primit vești proaste. Iubitul v-a lăsat baltă?

- Aproape... Joanna se îndepărtă puțin de perete. Vă rog să mă scuzați...

- Ei, nu plecați! Nu pot face nimic dacă bătrânul dumneavoastră naiv a hotărât că afacerile lui erau mai importante. Voi face o cursă cu un velier după-amiază. Vreți să veniți cu mine?

- Nu... Joanna încercă să-și îndulcească refuzul printr-un zâmbet timid. Nu mă simt foarte bine. Voi urca în camera mea.

- Mă lăsați să vin cu dumneavoastră? La ce etaj stați? Lăsați-mă să ghicesc: la al patrulea?

- Pe-aproape... spuse ea sec. Se simțea puțin mai bine ca adineauri și dorea să se debaraseze destul de repede de pisălog. O după-amiază bună. Vă voi admira de la fereastra mea...

- Promiteți... Joanna?

- Cum ați reușit să aflați prenumele meu? I-ați dat un bacșiș enorm lui Carlos?

- Nu, am fost mult mai șiret.

Ochii lui sclipeau de maliționzitate. Joanna nu se putu împiedica să zâmbească.

- L-am făcut să vorbească despre dumneavostră în ziua când urcați în cameră ca să dați acel telefon.

- Carlos este un flecar incorigibil! oftă Joanna.

- Da, este foarte practic...

Tom era drăguț, la urma urmei.

- Ah! Este prima dată când vă aud râzând! Ar trebui s-o faceți mai des! Vă stă atât de bine... Sincer, n-ar trebui să petreceți după-amiaza plictisindu-vă în cameră. Este atât de frumos, ar fi într-adevăr păcat! Ați admirat deja bariera de coral?

Joanna nu auzise încă vorbindu-se despre această barieră de coral. Este adevărat că n-avusese timp să se plimbe în jurul insulei.

- Să nu-mi spuneți că n-ați văzut nici un bar! Este faima insulei. Închiriați o ambarcațiune cu fundul de sticlă și plimbați-vă de jur-împrejur, privind peștii fixându-vă cu ochii lor rotunzi... Este fantastic! Și dacă sunteți într-adevăr îndrăzneață, puteți să închiriați un echipament de scufundări submarine pentru a face explorări! Nu-i așa că vă tentează?

- Nu, de fapt, nu cu adevărat... îmi pare rău, dar...

- Să mă duc naibii, așa-i?

- Poate altă dată... murmură Joanna cu tristețe.

Joanna îl privi plecând cu un rest de ezitare. Era probabil o proastă că nu-i acceptase invitația... La urma urmei, ideea de a-și petrece după-amiaza în cameră nu era atât de amuzantă și avea chef mai degrabă să se destindă după această conversație cu Evan... Dar n-ar fi fost drept să-i dea false speranțe lui Tom. Era acolo ca să facă ceea ce fusese plătită, chiar dacă nu era în întregime pe gustul ei.

***

Așteptă ca soarele să-și piardă puțin din arșița înăbușitoare ca să părăsească hotelul. Seara era plăcută, caldă și parfumată. O adevărată seară de vacanță... Pescărușii se urmăreau strigând pe cerul deja umbrit de noapte. Ici, colo, câteva cupluri se plimbau tandru îmbrățișate.

Un sentiment înfricoșător de singurătate o copleși deodată pe Joanna. Ce trebuia să facă pentru a merita fericirea sau, mai simplu, dreptul de a trăi liniștită, eliberată de această anchetă...?

Joanna mergea pe plajă, cu picioarele în apă. Era teribil de preocupată: să-l întâlnească și să-l facă să vorbească pe Matthew i se părea mai mult ca niciodată imposibil. Niciodată acesta, foarte la curent cu jurnalismul modern, nu se va lăsa prins în mica ei manevră. Savantele ei planuri îi păreau teribil de sterile.

Acum că știa că această coastă era o înlănțuire de plaje particulare, nu se simțea foarte în largul ei. Ar fi detestat ca un servitor arogant să-și facă o plăcere răutăcioasă s-o întoarcă din drum fără menajamente. Înainta ca un automat, aruncând priviri furișe în jurul ei. Dar ajunse

fără neplăceri la mica plajă a lui Matthew. Alese cu atenție un colț umbrit, își ascunse rapid hainele și alunecă fără zgomot în apa rece. Se îndepărtă rapid spre larg ca să nu fie zărită de pe țărm. Dacă va trece cineva, nu va distinge decât vag un cap pe apa întunecată. O îngrămădire de alge împinse spre mare... Nimeni n-o văzuse, era perfect. Se destinse încetul cu încetul, mișcându-și grațios brațele și picioarele în apa deja întunecată.

Când soarele apuse în spatele orizontului, se opri să facă pluta și se smulse din somnolență. Teama o cuprindea pe măsură ce se apropia de țărm. În întunericul crescând, i se făcu brusc frig. Toate temerile reveniră s-o asalteze când ieși din apă pentru a urca spre grilajul proprietății lui Matthew. Hotărât lucru, manevrele ei erau puerile! Era de-a dreptul ridicol să spere că Matthew o va crede o singură secundă. În fine...

Fu cât pe ce să abandoneze totul și să plece cât mai repede spre hotel. Dar alergă fără ezitare până la grilajul lui Matthew, dârdâind. Se hotărî să zgâlțâie grilajul zăvorât cu toată forța, strigându-l pe Matthew cât o ținea gura.

Trecură câteva minute... Nimeni nu păru să-i acorde cea mai mică atenție. Teama începu să urce încet în ea. Și dacă Matthew nu era acolo ca să audă tot acest vacarm? Trebuia oare să-și caute hainele și să refacă tot drumul pe

jos până la hotel? Lacrimi grele îi curgeau pe obraji. Nu putea să creadă că nu va veni nimeni. Și totuși... Complet descumpănită, epuizată și în pragul unei crize de nervi, reveni pe plajă. Cum să facă să-și regăsească drumul în întuneric, ea care niciodată nu se plimbase după căderea nopții?

Începea să-și caute hainele când auzi poarta grilajului scârțâind. Se întoarse și văzu o umbră înaltă apropiindu-se de ea... Luna nu apăruse și-i era imposibil să distingă ceva. Când individul se apropie mai mult, zări o șuviță de păr blond. Nu putea fi decât Matthew.

Părea foarte furios.

- Joanna, ce naiba faci aici?

- Înotam, și... și cineva mi-a luat hainele... bâigui ea.

Matthew o privea cu scepticism. Nu credea un cuvânt din ceea ce spunea, era evident. Și scuza savantă pe care o elaborase în singurătatea camerei ei de la hotel i se păru încă o dată teribil de stupidă.

- Ați putea să-mi împrumutați un pantalon și o cămașă? Aș vrea să mă întorc la hotel. Este târziu și vreau să mă culc.

- Unde înotai, de fapt?

- Pe acolo... Joanna indică un loc la întâmplare. Mă plimbam și am avut poftă să fac o baie: se făcuse atât de cald! Atunci m-am dezbrăcat, am făcut un pachet din lucrurile mele și m-am dus să mă scald. Dar când m-am

întors pe plajă pentru a-mi lua lucrurile, nu le-am mai găsit. Totuși, le-am căutat bine, dar nimic de făcut. Eu...

Joanna își debita povestea cu o voce din ce în ce mai puțin sigură.

- Și acești hoți răi ți-au luat totul în afară de ochelari?

- Îi păstrez întotdeauna cu mine: am ochi foarte slabi, știți... Și nu pot să-i scot nici o secundă. Într-adevăr, nu văd nimic fără ei...

- Chiar până într-atât încât să nu vezi pe unde mergeai, presupun... Mă iei drept un imbecil, Joanna?

Joanna ridică din umeri. Totul îi era indiferent acum... Dar se făcea atât de frig! Ar fi dat orice pentru un șort de jogging și un pulover gros. S-ar descurca pentru a se reîntoarce la hotel pe jos.

Matthew respiră adânc, fără să-și ascundă câtuși de puțin furia.

- Foarte bine! Fiindcă pari atât de hotărâtă, vino în casă...

El se îndreptă spre grilaj, urmat de Joanna.

- Dar să nu crezi că am înghițit această poveste ridicolă. Poate sunt bătrân și ramolit în ochii tăi, dar încă nu sunt senil, nu-ți fie cu supărare!

- Niciodată n-am crezut că sunteți... protestă Joanna într-un murmur.

Urcă treptele de piatră ale scării cu precauții infinite. Acestea păreau foarte ascuțite pe alocuri și... prea târziu...

constată că se tăiase. Gemu încet, de extremă oboseală și totodată de durere. Apoi se clătină și Matthew o prinse imediat în brațele lui.

- Ce se întâmplă?

Timp de o foarte scurtă secundă, Joanna realiză forța corpului lui în spatele ei, presiunea picioarelor sale asupra ei și se simți brusc pierdută, ca o floare fără sprijin când Matthew se îndepărtă brusc.

- M-am tăiat, cred...

- Arată-mi, imediat!

- Nu, nu, nu este nimic, vă asigur!

- Lasă-mă să judec eu, proastă mică!

Joanna vru să continue să urce treptele, dar Matthew îi prinse piciorul fără menajamente.

- Sângerează! Va trebui să fac un pansament. Coralul poate să-ți infecteze epiderma. Trebuie să fim atenți și să dezinfectăm această rană imediat.

- Îmi pare rău.

- Nu atât cât mie, crede-mă! Vino, te voi duce până la verandă...

Joanna se trase înapoi, în plină panică.

- De ce? Încetează cu acest joc ridicol, Joanna. Acum ești domnișoară mare! Ție teamă să te ating?

- Nu, bineînțeles... Eu... sunt prea grea, asta-i tot. Dar dacă nu vă deranjează...

- Cred că pot supraviețui acestei teribile încercări, i-o întoarse el tăios ridicând-o în brațe.

Capitolul 6

Părea că o duce ca pe un sac, fără să-i acorde cea mai mică importanță...

Elena Massey îi aștepta în ușă și n-o scuti pe Joanna de o privire insolentă. „Dacă măcar această capră bătrână ar putea să dispară sub pământ!“ se gândi Joanna, exasperată de privirea ei ironică.

- Domnișoară Holland, cât de amabilă sunteți să ne faceți această delicioasă surpriză astă-seară!

„Noi, gândi Joanna. Dar ce vrea să însemne acest noi? Se credea stăpâna casei, poate...“

- Nu-i așa? întări Matthew.

O repuse pe Joanna pe picioarele ei. Intraseră într-un fel de seră unde o mulțime de ghivece făceau să cadă vegetația din tavan până la pământ. Frunze groase și flori late înflorite degajau un miros greu de flori tropicale

după ploaie. Joanna văzu hibiscuși care-și etalau fabuloasele flori strălucitoare. Foarte aproape, câteva plante de nalbe albe înmiresmau aerul. Magnolia cu corole albe invada rarele plante ale arborelui de abanos. Un vlăstar tânăr de acaju lupta vitejește cu adversitatea unei cascade de cicoare sălbatică ce-și împingea spre cer bulbii galben-portocalii.

Această seră era un castel, dar când înălță capul, uluită de atâta splendoare, regăsi ochii ostili ai Elenei. Bătălia nu se sfârșise. Va trebui să se străduiască să dea o aparență de verosimilitate poveștii absurde pe care o inventase.

- Domnișoara Holland a avut un accident? continuă Elena, imperturbabilă.

- Două, de fapt, răspunse Matthew, mereu caustic. Mai întâi și-a rătăcit din nefericire hainele mergând să facă o scurtă baie în valuri și acum și-a tăiat degetul mare de la picior într-o bucată de coral.

- Domnișoara Holland s-a scăldat așadar îmbrăcată? Nu este foarte obișnuit să procedezi astfel....

Obosită, Joanna o întrerupse brutal:

- Aș vrea să încetați amândoi să vorbiți ca și cum n-aș fi aici.

Tremura de frig, acum când n-o mai încălzea corpul lui Matthew.

- Aveți un cearșaf de baie să-mi împrumutați, doamnă? Mi-e într-adevăr frig! Dacă nu vă cer prea mult...

Matthew încetă să mai fie ironic pentru a se ocupa în sfârșit de ea.

- Elena, vrei să-i aduci un halat? Ne vom instala în biroul meu. De altfel, trebuie să îngrijesc această rană imediat.

- Dacă spuneți...

Elena se îndepărtă nepăsătoare spre ușa de la intrare. Matthew nu părea dispus să adune suficientă amabilitate să-i adreseze măcar un zâmbet. O ridică din nou în brațe ca pe un banal sac de cartofi și traversă tot coridorul ca să meargă spre biroul lui.

- Nu, protestă Joanna cu tristețe. Chemați-mi doar un taxi pentru...

- Asta voi face după ce voi dezinfecta această tăietură urâtă.

- N-aș vrea să vă plictisesc, făcu ea cu o voce moale.

- Atunci, de ce ai venit aici? Trebuia să te gândești înainte, pacoste mică! Știai foarte bine că erai pe o proprietate privată. Dar nu-ți pasă de intimitatea oamenilor, nu? Faptul că nu te-am primit în prima zi ți-a zgândărit orgoliul stupid de femeie... Îți atrăsesem curiozitatea? Și ai venit să ți-o satisfaci, în plus cu dorința perversă de a te face remarcată!

Furioasă, Joanna replică tăios:

- Vă faceți iluzii!

- Poate...

Matthew se opri în fața unei uși de stejar masiv și o împinse brutal cu piciorul.

– Totuși... ce să cred când ai picat pe neașteptate, pe jumătate goală în casa mea?

- Nu sunt pe jumătate goală, sunt în costum de baie! se apără ea într-o vagă tresărire de demnitate.

Matthew o repuse brusc jos.

- Taci! Îți dai seama cel puțin de prostia ta? Dacă nu auzea nimeni chemarea ta în ajutor, ai fi putut rămâne ore întregi pe această plajă pustie... Știi ce înseamnă asta?...

- Știu, eu...

- Puteai fi violată, prostuțo!

Acum, Matthew țipa, scuturând-o cu toată forța. Era ca un posedat, orb și surd la tot ceea ce nu era expresia furiei lui.

Joanna se degajă prompt, la fel de furioasă:

- Ți-a luat mult timp, până să deschizi acest blestemat de grilaj! Nu ești decât un monstru! Cu ce drept îți permiți să...

Vocea ei se frânse într-un hohot. Plângea din toată puterea, aruncând afară toate umilințele trecute, rănile din ultimele zile, rușinea de a acționa împotriva conștiinței ei. Epuizată, se prăbuși în brațele lui Matthew, care se întinseră în mod firesc s-o primească.

El își îmblânzi considerabil vocea, puțin înduioșat de această disperare a tinerei care nu se mai putea controla.

- Nu te-am auzit, Joanna! Altcineva a auzit strigătul tău de ajutor și a venit să mă prevină.

Apoi adăugă, cu o voce încărcată de tandrețe:

- Acum, stai jos și rămâi liniștită!

Joanna se calmă încetul cu încetul în brațele lui. Când în fine se opri din tremurat, Matthew o depuse lângă unul din fotoliile de piele ale biroului. Îl privi pe Matthew îndreptându-se spre o ușă întunecată, apoi examină camera în care se găsea.

În mod vizibil, Matthew lucra la ceva, altfel n-ar fi avut nevoie de un birou. Surâzând în sinea ei de această strălucită deducție, Joanna aruncă o privire discretă asupra biroului mare de mahon care ocupa tot fundul camerei. Se așeză pe fotoliul indicat de Matthew și-și puse încet ambele picioare, umede de apă sărată, pe pielea veche. Lângă ea, biroul imens oferea ochiului sertarele lui regulate. Puțin mai departe, o măsuță împodobită cu marchetărie suporta câteva cărți frumos legate în piele roșcată. La stânga biroului, pe un platou gros de lemn negru lăcuit, era pus un ordinator sofisticat; micul măr multicolor al mărcii MacIntosh lucea în umbră. De ce un ordinator? se întrebă ea. Ce gen de lucru necesita un asemenea instrument perfecționat? Poate se ocupa de

importante programe matematice. În fine, va putea oricând să-i descrie lui Evan vizuina savantului.

Sub o lampă de mătase roșie, numeroase coli scrise de mână erau risipite. Câteva teancuri de documente zăceau pe birou, dar Joanna nu avu îndrăzneala să meargă să arunce o privire.

Preferă să privească mai de aproape afișele fixate pe perete. Ele reprezentau în principal imagini din lumea a treia și câteva grafice foarte precise asupra dizenteriei, holerei, tifosului, leprei galbene, bolii somnului, malariei. Apoi îi atrase privirea o hartă a lumii foarte curioasă. Se apropie s-o examineze când Elena intră în încăpere. Joanna se retrase repede spre fotoliul de piele. Dacă vreodată Elena bănuia ce o aducea pe Joanna aici, îl va pune imediat la curent pe Matthew și atunci...

- Iată halatul de baie pe care mi l-ați cerut, spuse Elena, puțin arogantă. De ce mai aveți nevoie? Un grog fierbinte?

- Mulțumesc, răspunse Joanna.

Îi luă halatul din mâini și-l îmbrăcă în grabă.

Elena ridică din umeri. Apoi, cu un zâmbet sarcastic, propuse:

- Vreți să mă duc să vă caut lucrurile pe plajă? Sunt sigură că dacă le caut bine, le-aș putea găsi!

Joanna roși până în vârful urechilor, se forță să se ascundă în pliurile imense ale halatului de baie, apoi răspunse:

- Mulțumesc, nu va fi necesar. Dacă ați putea să-mi împrumutați doar un pantalon, ar fi perfect...

- Sunteți prea slabă pentru ca lucrurile mele să vă vină! răspunse Elena, arogantă. N-aveți decât să vă căutați singură hainele sau să vă întoarceți la hotel așa cum sunteți! Așa veți învăța ce înseamnă să încercați să seduceți bărbații într-un mod atât de stupid! Cât despre mine, nu este problema mea și nu mă sinchisesc de confortul dumneavoastră...

Elena dispăru înainte ca Joanna să-și revină din surpriză. Când Matthew intră, cu mâinile pline de pansamente, o găsi pe Joanna uimită de o asemenea explozie de arțag. Elena se temea așadar să nu i-l ia pe Matthew...

- Îmi pare rău că te-am făcut să aștepți, dar a trebuit să încălzesc apă. Văd că Elena ți-a adus ceva de îmbrăcat. Perfect! Acum te-ai încălzit?

Puse jos vasul aburind, lângă piciorul ei.

- V-am auzit vorbind. Ce ți-a spus?

Joanna era încă rănită de disprețul Elenei și nu răspunse nimic. Se afundă mai adânc în halatul ei și spuse în sfârșit, după un lung moment de tăcere:

- Ce vrei să fac? Sper că nu te aștepți să pun piciorul în acest vas.

- În apa aproape fierbinte? Nu cred că ar fi o idee bună!

Absența lui din cameră părea să fi destrămat elanul de tandrețe pe care-l avusese înainte de plecare. Pregăti câteva bandaje și vărsă o picătură de antiseptic în apa caldă. Culoarea roșie a produsului farmaceutic se diluă în apă în cercuri concentrice. „Este frumos“ se gândi Joanna.

- Ce s-a întâmplat? întrebă el deodată. Ce ți-a spus Elena? Presupun că nu crede mica ta poveste... De altfel, nici eu, să spun drept...

Joanna scutură din cap.

- N-are nici un fel de importanță, spuse ea pe un ton care se voia degajat.

Își strânse degetele când Matthew îi luă piciorul rănit în mâini. Degetele lui erau foarte blânde pe pielea ei rănită. El curăță rapid rana și, deși apa i se părea prea caldă, Joanna nu scoase nici un geamăt.

Vedea brațele lui Matthew, sculptate de mușchi fini, acoperiți de fire blonde peste care se observa brățara neagră a ceasului. Mângâierea degetelor lui în jurul gleznei ei delicate o făcu să tremure. Simțea cum mii de ace o înțepau fără oprire. Cu respirația tăiată, îl urmărea ascunzându-se cu grijă în spatele părului lung.

- Pune piciorul jos, spuse el cu răceală.

Ea se ridică și merse câțiva pași, cu precauție.

- E în ordine?

Joanna clătină din cap. Nu-i păsa de picior, și-l sorbea din ochi, pătimașă.

- Joanna, încetează să mă privești așa! Drept cine mă iei? exclamă el cu o violență neașteptată.

- Nu știu cine ești, murmură ea, nefericită. Nu te înfuria. Eu...

Matthew se întoarse brusc.

- Vino! Elena îți va împrumuta un mantou și te voi conduce imediat la hotel.

- Nu este nevoie: ea nu vrea să-mi împrumute nimic. A spus că nimic nu mi s-ar potrivi...

- Ce importanță are că ți se potrivește sau nu?

Joanna își plecă ochii. Apoi, luându-și inima în dinți, adăugă:

- Nu vreau să plec imediat. Aș vrea să cinez cu dumneata.

- Nu!

- De ce?

Ea se ridică și-l privi lung.

- Te rog, lasă-mă să rămân. Nu te voi deranja. Mă voi face mică într-un colț. Îți promit... Lasă-mă în preajma dumitale doar în această noapte.

- Nu! Joanna, n-ar fi trebuit niciodată să te invit... Este greșeala mea.

Gâtul Joannei se strânse dureros:

- Te-am plictisit atât de mult?

- N-am spus asta!

- Dar tocmai ai spus că nu voiai să vin!

Matthew oftă.

- Că vreau sau nu, nu asta este problema. Am spus doar că ar fi mai bine pentru tine să pleci...

Joanna se simțea mizerabil. Ce-ar trebui să facă pentru ca Matthew să n-o urască? El o privea din nou cu atâta dispreț...

- Mai bine pentru dumneata, mai curând!

- Dacă preferi, da...

- De ce?

- Știi foarte bine de ce! Mai întâi, sunt destul de bătrân ca să-ți fiu tată...

- Asta-i tot? Dar în fine, Matthew, ești complet ridicol! Asta n-are nici o importanță și o știi bine! Dacă este singura scuză pe care ai găsit-o...

- Este absolut suficient, după mine! spuse Matthew cu vehemență.

El se întoarse și se îndreptă spre ușă.

- Să mergem! Înainte ca la hotel să se observe dispariția ta și să lanseze o expediție de căutare.

- Nu te neliniști! murmură Joanna cu tristețe. Nimeni nu știe unde sunt și nimănui nu-i pasă!

Se apropie de el, fără să se preocupe de piciorul rănit și adăugă din nou, cu vocea încordată:

- Ai putea să mă păstrezi aici luni de zile și nimeni n-ar ști nimic...

- Joanna, taci!

Dar, când se apropie, o opri cu o mână pe umărul ei, o luă în brațe și-i atinse foarte ușor buzele cu un sărut.

Joanna se lipi de el, cu mâinile în jurul gâtului lui... Dar când își oferi gura mângâierii lui, el se retrase prompt și o îndepărtă brusc.

- N u !

Închizând ochii, se sprijini de pervazul ușii și murmură cu o voce frântă de emoție:

- Sunt complet nebun!

- De ce? protestă ea, vibrând încă, revenind spre el cu brațele întinse. Nu mă vrei? Matthew, lasă-te în voia...

El o împinse cu nerăbdare.

- Nici nu se pune problema, Joanna! Nu reîncepe! Te duc la hotel, cum am spus. Du-te să te schimbi în camera pe care ți-o va indica Elena. Și grăbește-te, te rog!

Îi deschise ușa, o chemă tăios pe menajeră și-i ordonă să găsească câteva haine potrivite pentru Joanna. Fără să-l privească, Joanna o urmă pe Elena de-a lungul culoarelor interminabile. Nu remarca nimic în jurul ei, nici splendidele dale roșii de pe jos, nici mobilele din mahon care populau locul cu mii de culori sclipitoare. Tapiseriile grele atârnate în lungul pereților atenuau strălucirea podelelor, dând luminii o culoare blândă, savant nuanțată.

În fine, intră într-o cameră. Încăperea o liniști puțin pe Joanna. Mocheta era împestrițată cu verde și auriu, ca și cuvertura patului de mătase și perdelele de damasc alb.

- Așteptați-mă aici și nu mișcați!

Singură, Joanna se așeză greu pe pat. Toată oboseala acumulată de-a lungul acestor ore căzu ca un ciocan pe umerii ei. Era prea epuizată pentru a se gândi la ce se petrecuse între ea și Matthew. Își trase o pernă sub cap și se ghemui cu tristețe. Se prăbuși într-un somn foarte agitat, fără măcar să-și dea seama.

Joanna se trezi la zgomotul unei dispute în fața ușii. Recunoscu vocea Elenei, dar care putea să fie vocea masculină care-i răspundea în acea limbă străină? Era o voce răgușită, surdă și uneori spartă. Poate un invitat de-al vilei? Joanna așteptă ca Elena să deschidă ușa, dar nimeni nu intră. Ce se întâmpla? Se ridică să se ducă să vadă, dar îi era teamă să intervină în ceva care n-o privea. Cu atât mai rău pentru Evan Price, o dată mai mult! Își neglija toate obligațiile față de el... Foarte surprinsă totuși, reveni spre pat și văzu că hainele fuseseră puse pe un scaun de lângă fereastră. Probabil că Elena trebuie să le fi adus în timp ce dormea și nu vrusese s-o trezească...

Deși, dacă se gândea bine, o asemenea atenție nu i se potrivea.

Joanna își scoase repede halatul și-și șterse părul încă umed. Apoi, scoțându-și costumul de baie, își frecă energic corpul cu halatul. Bluza alunecă pe umerii ei într-o mângâiere de bumbac puțin aspru. Era puțin prea

scurtă în talie și cu mânecile cam lungi, dar... Întindea mâna spre pantalonul de catifea bej când ușa s-a întredeschis încet. Se întoarse să protesteze împotriva acestei intruziuni, dar descoperindu-l pe Matthew în cadrul ușii, își reținu toate cuvintele dezagreabile pe care se pregătea să le spună Elenei.

- Îmi pare rău... murmură Matthew. Elena mi-a spus că ai adormit și veneam să te trezesc.

- Nu-i nimic, răspunse foarte repede Joanna îmbrăcând în grabă pantalonul. Acum sunt în întregime decentă, îți jur. Poți să te întorci.

Matthew se întoarse într-adevăr pe jumătate ca s-o vadă luptându-se cu încheierea pantalonului.

- Îmi pare rău, repetă el puțin mai tăios. Ar fi trebuit să bat înainte de a intra.

Joanna renunță să-și închidă corect pantalonul și făcu un nod dublu cordonului.

- Iată, spuse ea zâmbind. Cum arăt? Nu prea șleampătă pentru a intra într-un hotel?

Dar zâmbetul îi pieri când văzu privirea fixă a lui Matthew.

Matthew nu răspundea nimic, privind-o în tăcere. În fine, își smulse privirea de la silueta ei fină și rupse tăcerea grea care se instalase.

- Unde sunt pantofii tăi?

Joanna ridică din umeri.

- Pantofii? Pentru ce? Oricum, nu voi merge prea departe...

Matthew își mușcă buzele.

- Mă urăști, nu-i așa?

- Nu, de ce? Ar trebui?

Joanna îi evita privirea, prefăcându-se că examinează cu atenție tivul desfăcut al pantalonului.

- Nu face pe inocenta, Joanna!

Matthew deschise nerăbdător ușa și-i făcu semn să-l urmeze.

- Vino, vreau să-ți arăt ceva.

Unul în spatele celuilalt, străbătură un coridor lung. Ea se simțea puțin ridicolă și puțin singură mergând în spatele lui Matthew. Se opriră în sfârșit în fața biroului lui. Joanna, care se aștepta să fie condusă la hotel, avu o teamă teribilă de ce urma să se întâmple.

- Apropie scaunul de birou! ordonă el.

El deschise unul din sertare și scoase câteva fotografii.

- Privește-le! Și spune-mi ce crezi.

Joanna se instală în fotoliul adânc de piele și, foarte neștiutoare, luă una din colile de hârtie lucioasă.

Nimic n-o pregătise pentru șocul enorm pe care-l încercă. Oroarea acestei fotografii o țintui locului.

Era fotografia unui african. Dar cicatricele groaznice care-l desfigurau de-abia îl făceau de recunoscut. Fața lui părea ștearsă cu o gumă foarte aspră: nu exista nici o linie netă, nici un os solid în bărbie și pleoapele abia

acopereau o scobitură teribilă. Joanna era îngrozită. Niciodată nu văzuse o asemenea grozăvie. Dar își ascunse cât mai bine tulburarea și luă o altă fotografie. De data asta era imaginea unui copil de zece, unsprezece ani. Ochii scânteind de vioiciune, luminau o față plăcută, surâzătoare. Dar ca și la bărbatul din documentul precedent, se vedeau urmele cărnii bolnave în jurul nasului și urechilor.

A treia fotografie reprezenta o femeie, îmbrăcată în costumul ei tradițional african, ținând la sân un copil gol. După cumplitele imagini anterioare, era o mare ușurare să vadă că trăsăturile lor nu erau devorate de boală. Și bebelușul din brațele ei nu părea că suferă decât de foame.

Joanna privi toate documentele unele după altele. Simțea privirea lui Matthew apăsând-o ca o amenințare.

Poate crezuse că va fi dezgustată... Poate vrusese s-o șocheze. Ei bine, reușise cu siguranță. Dar nu resimțea nici o repulsie, doar o imensă milă și o mare disperare față de mizeria acestor bieți oameni.

După ce le privise pe toate, conștientă de suferința și de disperarea acestor fețe, se întoarse spre Matthew și-i susținu privirea.

- Știi ce au? o întrebă el.

Strânse fotografiile și le puse în sertar. Joanna își umezi buzele.

- Nu.

- Sunt atinși de billharzioză, o parazitoză provocată de viermi intestinali.

- Ce este asta? Este grav? Se poate vindeca?

- Începând din 1948, există un medicament care permite oprirea progresului bolii. Puține persoane o știu. Pentru mulți oameni, boala asta este încă sursă de temeri și superstiții ridicole.

- Dar credeam... Joanna se întrerupse, ezitând. Presupun că molipsirea îi sperie, ca varicela și...

Aruncă o privire rapidă pe pereți.

- Doar billharzioza provocată de viermele trematod este contagioasă și foarte gravă, declară Matthew. Asta este cea care desfigurează. În anumite condiții de deteriorare fizică, se poate chiar muri. Este un parazit care se fixează în sânge ca o ventuză. Billharzioza veziculară nu este deloc contagioasă. Aceste două boli nu sunt de altfel mai primejdioase o dată ce au fost tratate. Din nenorocire, pentru moment, nu se poate vindeca decât billharzioza veziculară. Încă nu s-a găsit nimic pentru cea produsă de trematod.

Joanna se încruntă, atentă la această scurtă expunere.

- Acești oameni din fotografii, aveau billharzioză?

- Da, majoritatea dintre ei.

- Cu excepția femeii și copilului, așa-i? spuse Joanna imediat.

- Da, este adevărat. Billharzioza ei este vindecabilă și nu lasă cicatrice vizibile.

- De ce vizibile?

- Joanna, billharzioza este o boală pe care nimeni n-o poate opri. Bolnavii devin niște paria, respinși de societate. Nimeni nu dorește să-i apropie și tuturor le este teamă.

- Dar dacă este vindecabilă...

- Medicamentele costă scump. Și adesea, boala nu este îngrijită timp de mulți ani, pentru că mulți contaminați trăiesc foarte departe de centrele medicale.

Joanna ezită o clipă înainte de a pune întrebarea pe care-i stătea la inimă.

- De ce-mi spui toate astea?

- Nu știu. Voiam probabil să te sperii.

- Fiindcă asta este ceea ce faci? Studiezi cauzele acestei boli? Ai găsit un remediu?

- În parte, da.

Matthew se lăsă să cadă într-un fotoliu de lângă birou.

- Nu există nici un antidot, nici un vaccin contra acestei boli.

- Vrei să spui că munca dumitale este foarte periculoasă?

- Da, dacă vrei.

- Dar, Matthew...

- De aceea, este preferabil să nu mai revii. Să nu crezi că billharzioza este doar o boală tropicală. Ea se instalează

pretutindeni unde condițiile sunt favorabile. În acest moment, ea domnește mai ales în Asia și în Africa, din cauza malnutriției, lipsei de protecție sanitară și deplorabilelor condiții de viață, dar nici o țară nu este imunizată. Este un microb care se găsește în apele stătute și se dezvoltă cu o viteză înfricoșătoare. Aproape toată lumea este atinsă în forme mai mult sau mai puțin grave în Egipt, din cauza apelor stagnante ale Nilului. În India, procentul apariției bolii este absolut înfricoșător: copiii sunt toți contaminați și este cauza unei creșteri enorme a mortalității la persoanele în vârstă. Cum imunitatea lor nu se mai face cu atâta eficacitate ca într-un corp tânăr, ei mor mult mai repede...

- Matthew!

- Ascultă-mă, Joanna, nu este ușor pentru mine, crede-mă. Recunosc că adineauri... a fost mai mult vina mea decât a ta, dar era o greșeală... care nu se va mai repeta... Îmi pare rău dacă-ți par crud, dar asta este.

- Dar Matthew, dacă billharzioza este vindecabilă, de ce reacționezi atât de violent? Dacă, așa cum spui, diagnosticul este elementul cel mai important, ce este de temut?

- Totul!

Matthew se ridică atât de brusc încât răsturnă fotoliul de perete.

- Joanna, nu înțelegi nimic! Billharzioza, este iadul! Nimeni nu și-ar lua riscul de a fi contaminat fără un motiv valabil.

Joanna îl privi lung. Se emoționă să-l vadă atât de încordat și simți că se topește de tandrețe în fața trăsăturilor lui răvășite.

- Nu mi-e teamă absolut deloc!

- Adevărat? Joanna, n-ai nici o idee despre ce vorbești! Vino, te duc imediat la hotel.

- N u !

- Joanna, ți-am explicat deja că nu voiam să te mai văd acasă la mine. Trebuie să fiu mai brutal?

- Matthew, nu mă tem de munca dumitale! O respect și încerc multă admirație pentru oamenii care se devotează astfel!

- Joanna, lasă-mă în pace! Nu te vreau! Ești o fată drăguță, asta-i tot! Și asta nu este într-adevăr mare lucru...

Capitolul 7

Joanna știa că trebuia să se întoarcă imediat la Londra. Evan nu va plăti cu siguranță cheltuielile ei atâta timp cât nu avea o poveste teribilă, plină de detalii picante, să-i furnizeze. Da, vacanța de vis, cu nisip fin, cu valuri la țărm, pescărușii peste dune, expediții în masivele de coral... toate astea se sfârșiseră. Va trebui să regăsească Londra, umedă și rece, paralizată de ceață și apoi să-și caute de lucru, indiferent ce, ca să continue să supraviețuiască.

Hotărî să-și ofere o ultimă zi înainte de a înfrunta noua lume care va fi a ei de acum înainte. Oricum, o singură zi nu va schimba nimic din catastrofă, atunci... O amânare de vacanță, o fărâmă de soare pentru a-și aminti când s-ar face prea posomorât, prea nemilos de trist, îi va face mult bine.

Să uite tot sau aproape, când soarele îi ardea pleoapele... Cel puțin asta era dispusă să facă instalându-se confortabil pe unul din șezlongurile de pe terasă. Se întinse cu voluptate, oferind spre mângâierea soarelui corpul său de-abia îmbrăcat cu un încântător costum de baie albastru-închis garnisit cu stele. Se lăsă să cadă în amorțeală...

Nu se afla nimeni pe terasă, în acest început de după-amiază. Toți erau plecați nu se știa unde și Joanna se bucura mult că poate să lenevească în pace și să aţipească. O să-și amintească mereu de această oră când, liniștită, se abandonă sorții, fericită să nu se mai lupte inutil. Matthew n-o mai voia... La ce bun să rămână?

La Londra, va lua totul de la capăt, încercând să uite această poveste lamentabilă. O să lucreze ziua și seara va studia cursurile ei de istoria artei. Nu era decât un moment greu de trecut, dar după ce va obține masteratul în artă, va putea să predea la universitate. O treabă de câțiva ani, mai mult sau mai puțin...

Deocamdată, soarele și căldura lui binefăcătoare, liniștea locului o înconjurau ca un cocon plăcut.

- Nu știți că este periculos să dormiți la soare? întrebă o voce masculină lângă urechea ei.

Joanna deschise ochii fără tragere de inimă și aruncă o privire puțin amabilă intrusului care îndrăznea s-o deranjeze. Tom Conolly, evident! Nu putea niciodată s-o lase liniștită?

- Nu dormeam, răspunse ea foarte plictisită, sprijinindu-se într-un cot.

- Stați aici de peste două ore. Vreți să prânziți cu mine? Cunosc un restaurant încântător în oraș, unde se servesc cele mai extraordinare fructe de mare!

- Nu abandonați niciodată, nu-i așa?

Joanna se ridică, își legă o fustă înflorată gălbuie în jurul șoldurilor... Nu, îmi pare rău, dar în această după-amiază îmi fac valizele. Plec mâine.

- Trebuie într-adevăr să plecați?

Tom părea foarte surprins.

- Da, și-mi pare rău. Este un loc minunat.

- Ascultați, aruncă grăbit Tom înainte ca ea să plece, dacă trebuie să plecați mâine, prânziți cel puțin cu mine în această după-amiază! Sau lăsați-mă să vă ofer un pahar.

Joanna ezită. Era tentată. Îi era atât de teamă de aceste ultime câteva ore, știind că atunci când va fi plecată din Mango Key, nu-l va mai vedea niciodată pe Matthew. Dacă își petrecea ziua cu Tom, totul ar fi mai ușor, mai rapid. Chiar dacă acesta o obosea puțin prin impetuozitatea lui permanentă, ar fi bine să se afle în compania cuiva care o aprecia cu adevărat.

- De acord, spuse ea. Mă duc să mă schimb. Vă regăsesc în hol peste o jumătate de oră.

Fața lui Tom se lumină de plăcere.

- Perfect, spuse el, numai zâmbet. Dar aveți într-adevăr nevoie să vă schimbați? După gustul meu, nu este necesar.

***

Prânzul fu un regal. Un platou imens de scoici sosi pe masa lor.

Pentru a destinde atmosfera și a o îmblânzi pe Joanna încă puțin rezervată, Tom îi vorbi puțin despre familia sa:

- Părinții mei trăiesc la Newport. Tatăl meu este avocat și mama crește cai. Ea adoră caii. De altfel, este normal, vine din Virginia, comentă el, ca și când asta ajungea ca explicație.

- Și dumneavoastră, ce faceți? Nu-mi spuneți, adaugă Joanna surâzând. Ghicesc: vă forțați să deveniți un mare avocat, ca tatăl dumneavoastră!

- Asta ar vrea el, făcu Tom cu o strâmbătură. Dar nu știu. Ideea de a petrece două treimi din viață într-un tribunal prăfuit, sincer nu mă atrage.

- Dar ce vă atrage?

- Să rămân aici! răspunse el imediat. Să-mi construiesc o cabană, să pescuiesc, să pictez...

- Și eu vroiam să pictez...

- De ce vorbiți la trecut? Aveți tot timpul, nu?

Joanna oftă. Nu voia să se gândească la toate aceste probleme din jurul ei. Și dacă Tom se încăpățâna să vrea să vorbească despre asta, îl va lăsa să se lupte singur cu scoicile lui.

- Presupun că nu vreți să-mi vorbiți despre acel tip pe care-l așteptați de zile întregi și care n-a venit încă?

- Presupuneți remarcabil de bine! Acest vin este delicios! Nu băusem încă niciodată vin de California.

Tom acceptă amabil să schimbe subiectul discuției și vorbi imediat despre toate vinurile pe care le cunoștea. Era foarte la curent cu producția din regiune și se lansă într-o savantă comparație între vinurile roze seci din podgoriile americane și cele din Bordeaux. Joanna îi vorbi la rândul ei despre podgoriile pe care tatăl ei le-a întreținut cu dragoste în Champagne și pe malul stâng al Rinului. Când li se servi cafeaua, Joanna se simțea complet destinsă și fericită.

Reveniră la hotel pe la ora patru după-amiază și Tom îi smulse Joannei promisiunea de a cina cu el chiar în acea seară.

- De acord, dar trebuie într-adevăr să-mi fac valizele. Mulțumesc pentru prânz: a fost cu adevărat foarte simpatic.

În aceste ultime ore, pe insula lui Matthew se plimbă melancolică pe plajele din Mango Key. Valizele erau

făcute, camera ei redevenise complet impersonală, totul era gata pentru plecarea ei. Îi rămâneau totuși câteva ore să suporte înainte de a părăsi insula definitiv... Să părăsească insula, însemna să-l părăsească pe Matthew...

Se îmbrăcă pentru cină fără entuziasm, regretând că-i promisese lui Tom aceste ultime momente. Era ultima ei seară și timpul fugea atât de repede! Un sentiment cumplit de gol o cuprinse brusc...

Cina a fost la fel de delicioasă ca prânzul. Tom o invitase într-un motel pe malul lagunei Esmeralda, în vestul insulei. Era într-adevăr un colț adorabil, departe de agitația din hotel. Joanna se destinsese puțin în fața langustei și Tom fusese încântător. Vorbiră de una și de alta în timpul mesei și râdeau de vesela lor intimitate. Avuseseră grijă să termine masa cu ananas flambat cu rom. Un chelner tânăr prevenitor și comic îi servise cu zel, explicându-le obiceiurile locale. Au plecat în fine puțin după ora zece, ghiftuiți, veseli și complici.

Se întoarseră, traversând grădinile de rhododendroni multicolori care înconjurau hotelul. Tom, înainte chiar de a fi ajuns la ușa de intrare, îi propuse Joannei un ultim pahar la barul hotelului înainte de a merge la culcare.

- Un mic sfert de oră, cerși el. Ultimul înainte de a nu ne mai vedea niciodată.

Balansa vesel mâna Joannei pe care o capturase pe drum.

Joanna zâmbi. El nu se va schimba așadar niciodată. Dar zâmbetul ei îngheță imediat când zări un bărbat pe care l-ar fi recunoscut dintr-o mie ridicându-se de pe canapeaua de la recepție. Aștepta în mod vizibil de mult timp. Spre amuzamentul lui Carlos, care se distra întotdeauna să vadă bărbați așteptând fete frumoase.

Îmbrăcat într-un costum lejer de pânză neagră și o cămașă de o albeață strălucitoare, Matthew părea perfect stăpân pe el și de data asta, arăta anii pe care-i avea. În seara asta, liniile feței erau adânc marcate. Părea furios și gura sa era subțiată de mânie. Descoperise oare secretul prezenței ei la Mango Key? Oare ce-i va spune? Joanna se ghemui de teamă. Simțea că va urma o scenă dură... De altfel, înțelegea foarte bine: oricine ar fi fost furios dacă era spionat pentru un vulgar ziar de scandal. Dar cum să-l facă să admită că nu mai avea nici o intenție să-i smulgă secretele?

Tom, pe care-l uitase complet, murmură cu durere:

- Mi-ar plăcea să vă spun că sunteți complet nebună, Joanna, dar mi-aș pierde timpul, evident. Adio, Joanna...

Plecă spre ascensor, fără să se întoarcă, aparent tulburat.

- Tom, oftă Joanna, puțin tristă să se vadă părăsită atât de rapid...

Dar când se întoarse să-l privească pe furiș pe Matthew, știu că el avea dreptate, orice s-ar întâmpla de acum înainte. Este adevărat că-l aștepta pe Matthew dintotdeauna.

- Bună, Joanna!

Ceva foarte important trebuia să se fi întâmplat ca să vină în oraș. Dacă cel puțin n-ar fi acceptat această invitație la cină, poate l-ar fi văzut într-o dispoziție mai bună. El n-ar fi așteptat ore în șir sub privirea ironică a lui Carlos...

- Bună, Matthew! răspunse ea cu un nod în gât.

- Cine este acest tânăr?

Vocea lui avea un ton imperios.

- Este Tom, cineva din hotel. Am cinat împreună la motelul Flamingo. A fost într-adevăr delicios. Noi...

- Cunosc foarte bine acest motel. Nu este nevoie să-mi lauzi calitățile lui.

Hotărât lucru, părea prost dispus.

- Și unde a plecat acum?

- În camera lui, probabil. Cum vrei să știu? I-am spus că plec mâine și m-a invitat la cină. Asta-i tot.

- Pleci mâine, ești decisă?

Joanna nu putea decât să admită.

- Vino, să coborâm pe plajă. Nu se poate vorbi liniștit aici.

Și Matthew se îndreptă spre ușa mare a hotelului.

Înconjurară hotelul, trecând prin grădinile luxuriante cu arbori tropicali. Totul era luminat și coborâră scările nisipoase până la plajă. Marea murmura, liniștitor, dar neliniștea Joannei creștea. Fiindcă el venise la hotel... Simți că cedează treptat panicii. Tăcerea devenea din ce în ce mai apăsătoare. Deodată, întrebarea lui Matthew o făcu să tresară.

- De ce pleci?

- Eu... sunt aici deja de două săptămâni, murmură ea, luptând să rămână calmă. Nu pot rămâne la nesfârșit.

- Înțeleg.

Apoi, după o tăcere grea, Matthew adaugă cu voce acră:

- Și acest tânăr, Tom Conolly, nu te poate convinge să-ți prelungești șederea?

- Nu... ți-am spus deja că abia l-am cunoscut.

Din nou tăcere... Joanna nu mai putea suporta crispată de așteptare. De-ar vorbi odată!

- Spune-mi, dacă n-aș fi așteptat întoarcerea ta, ce-ai fi făcut?

Joanna îl privi stupefiată.

- Această noapte este ultima, nu? Acest eveniment trebuie sărbătorit cum se cuvine...

Cu gâtul strâns, Joanna îl privi cu neliniște.

- La ce fel de sărbătoare te gândești?

- Oh, doar ceva foarte banal... Ești inteligentă, dotată cu o imaginație fantastică: nu înțelegi într-adevăr ceea ce am în cap?

Rănită, Joanna se întoarse.

- Te-am șocat? Totuși atitudinea ta în altă zi m-a...

- Era altceva!

- De ce?

- Pentru că erai tu!

- Nu știu sigur cine ești, spuse el cu o voce obosită.

Ea încetă să se frământe, sperând nebunește că se va lăsa impresionat de blândețea serii.

- Cum aș putea să cunosc atitudinea ta față de alți bărbați?

- Nu mă culc cu ei, țipă ea, din nou furioasă. Lasă-mă! Ce drept ai să pui toate aceste întrebări? Te crezi poate tatăl meu! Nu mai sunt o fetiță pe care s-o spionezi!

- Cu siguranță, nu am venit să te spionez, i-o întoarse el, la fel de furios. Și nu mă consider în orice caz tatăl tău. O să-mi explici în sfârșit?

Joanna îl privea lung și se topi de tandrețe în fața trăsăturilor lui bulversate.

- Așadar, nu știi?

Matthew își strecura mâna în jurul gâtului ei, desfăcându-i încet cocul...

- Joanna...

Murmurul lui se pierdu în valul mătăsos.

- Joanna, trebuie să vorbim.

Joanna atinse în treacăt, pasionat, mușchii de sub țesătura fină.

- De ce să vorbim? Matt, mă dorești. Nimic altceva n-are importanță.

Aproape împotriva voinței lui, Matthew îi mângâie brațul, spatele, talia, până i-o prinse în cercul brațelor lui. Cu ochii întunecați de emoție, se aplecă tandru, abia sărutând-o. Dar Joanna îl atrase cu pasiune spre gura ei întredeschisă. Matthew era incapabil să controleze vertijul lor. Joanna se lipi de el.

- Nu, murmură el.

Dar când breteaua fină a rochiei coborî, descoperind rotunjimea unui sân, el nu se putu împiedica să-l mângâie. Joanna îl simți arzând de dorință.

Cu buzele lipite alunecară pe nisip și Joanna îl cuprinse în brațele ei. Simți alchimia misterioasă a mușchilor întinși, a pieptului fierbinte, a picioarelor lor amestecate. Atâtea ore pierdute deja... Bariera insuportabilă a hainelor lor îi apăsa ca o arsură.

Joanna simțea cum fiecare cută a cămășii lui Matthew se încrusta pe pielea ei. Se cambră în întâmpinarea lui.

- Nu, strigă el, deodată ca și cum un gest prea delicat îl trezise la realitate.

Se redresă repede. Joanna îi întindea brațele, iubitoare. Dar Matthew refuză chemarea ei și se îmbrăcă foarte repede, tremurând încă.

- Asta nu este decât prea adevărat... Am uitat până la ce punct tinerele fete sunt emancipate azi. Joanna, reluă el după o lungă tăcere, speram atât de mult să fi plecat. Dar când am descoperit că mai erai încă aici, la câțiva metri de mine, n-am putut să rezist. Am vrut să te mai văd o dată.

- Matt...

- Nu, ascultă-mă.

Rămase ferm la distanță.

- Eu nu sunt pentru tine.

- Matt...

- Taci! Ești tânără, Joanna, ai toată viața în fața ta. A mea este pe jumătate scursă.

- Matt, te rog!

Joanna încercă în zadar să se elibereze.

- Matt, nu judeca, nu încerca să explici inexplicabilul. Ai nevoie de mine, eu am devoie de tine, asta este principalul!

Matt o lăsă în voia ei și se întoarse spre mare. Valurile fremătau de picioarele lui și păreau că potolesc tumultul inimii lui. Ea își strecură brațele în jurul taliei lui, se lipi de el și simți în toate membrele frisonul involuntar care îl străbătu.

- Te iubesc, Matt.

Cu buzele mângâind mătasea fină a umerilor lui, ea murmură: „Nu mă respinge...“ Timp de o clipă teribilă, crezu că o va respinge... Dar când se întoarse, vocea sa era o comoară de tandrețe.

- Joanna... Joanna, ce să fac oare cu tine?

- Fă dragoste cu mine, murmură ea.

El o trase în sfârșit în brațele sale și își înfundă fața în părul ei.

- Ascultă-mă. Există lucruri pe care nu le știi. Trebuie să vorbim.

Joanna încuviință. Trebuia mai întâi să-l convingă de sinceritatea ei, apoi va mărturisi și ea, mai târziu...

- Nu pot să rămân cu tine?

- Nu, nu încă. Mai rămâi puțin la hotel. Ai încredere în mine!

Joanna își plecă încet capul. Cum putea să rămână la hotel? Acum că se depărtase definitiv de Evan, unde să găsească bani?

- Ce nu merge? Este acest Conolly? Dacă-ți face greutăți, îl...

- Asta n-are nimic de-a face cu Tom! Într-adevăr, nu este nimic... Este târziu și aș vrea să mă întorc.

Matt o luă în brațe pentru un sărut lung. La urma urmei, gândi ea, ce importanță avea: ar putea oricând să împrumute totuși, se va descurca...

Dar când vru să răspundă sărutului, o forță să se desprindă...

- Nu, Joanna, fii drăguță, nu mă tenta....

***

Pe drumul de întoarcere la hotel, Joanna îl privi cu timiditate.

- Vei veni mâine?

- Bineînțeles.

Matthew surâse cu tandrețe.

- Voi fi în fața hotelului la ora zece. Nu mă face să aștept...

- Promit.

Ei erau deja în grădină, lângă portalul iluminat al hotelului. Joanna îi spuse încet, aplecându-se la urechea lui:

- Te iubesc.

- Sper că mă vei iubi și mâine, făcu el enigmatic...

Capitolul 8

Joanna nu închise ochii, noaptea aceea. În fiecare minut al acestei lungi ore înaintea zorilor, se răsuci în patul ei. Fusese de mii de ori pe nedrept disperată în ajun. Totul era acum mai bine.

Crezu că leșină de fericire de multe ori în cursul nopții lungi de vise și planuri nebune... Un vânt de nebunie trecuse prea aproape de Joanna: ar fi vrut să meargă să-și strige bucuria în fața lumii întregi... Să-și strige iubirea pentru Matthew acum că putea începe să spere la un viitor, chiar scurt, de întâlniri... Viața era frumoasă și o va anunța tuturor, mâine! Matthew o iubea puțin, totul era prin urmare posibil...

Joanna zâmbea în al nouălea cer în întunericul camerei ei. Luna era plină și aprindea mici scântei de lumină pe mobilele lăcuite. Se amuza să le urmărească din ochi.

Toate umbrele din cameră deveneau ușor fantasmagorice, populând veghea ei cu făpturi stranii, ca spirite ale unui pământ binefăcător.

Da, totul va merge bine mâine cu Matthew. Îi va mărturisi acel secret care-i stătea atât la inimă pe cât se pare, și ea i-l va destăinui pe al ei. Poate va fi foarte supărat, dar o să înțeleagă repede de ce aceptase o asemenea muncă. Și el o s-o ierte... Și o dată ce totul între ei se lămurea definitiv, se vor iubi până la moarte.

De plăcere, Joanna reluă încă o dată filmul serii de ieri în mintea ei. Fusese absolut odios, la început. Fiindcă nu voia să se lase în voia sentimentelor. Fără îndoială se considera prea bătrân... Dar cum să-l facă să înțeleagă că asta n-avea nici oimportanță? Între un Tom Conolly și el, alegerea era evidentă... Și îl iubea.

În zori, Joanna nu-și mai găsea locul. Se hotărî să coboare spre mare și să lenevească în apă. Marea la această oră matinală era încă destul de rece. Dar fu încântată de această mângâiere aspră. Îi plăcea să înoate înainte ca razele soarelui să încălzească apele golfului. Apa era rece și revigorantă.

Ieși în cele din urmă din apă și se șterse cu prosopul albastru-verzui pe care-l lăsase pe nisip. De ce îi era brusc teamă de ceea ce se va întâmpla? Matthew o dorea. Nu exisa nici o îndoială în această privință. Și totuși, Joanna

se simțea plină de teamă. Multe lucruri erau ascunse între ei, mulți nori care trebuia imediat răspândiți...

Se întinse pe nisip și admiră începutul zilei deasupra portului. Albastrul încă foarte palid al soarelui se colorase ușor în galben. Soarele se apropia de orizont, gata să strălucească peste mare. totul era calm, tăcut. Lumea renăștea în fiecare zi la fel de liniștită și era o adevărată bucurie să asiști la asta, o zi de promisiuni. Joanna se ridică, se înfășură într-un călduros cearșaf de baie și se duse să se plimbe în jurul hotelului. Nu risca s-o zărească nimeni în această ținută. De altfel, nimeni nu era în picioare la această oră.

Joanna se înfioră puțin în răcoarea dimineții. Descoperi o mică scară necunoscută de ea până atunci. Urca spre tufele de magnolii de lângă intrarea hotelului. Nu îndrăzni să se aventureze până acolo: cineva putea totuși să se fi trezit mai devreme... Temperatura începea să se îmblânzească. Trandafirii de pe alee de-abia își deschideau corolele într-un salut timid. Câteva brânduțe sălbatice luau cu asalt o veche fântână de piatră. Un rond de mușcate roșii ca sângele marca sfârșitul unui mic drum de pământ. Roșu, roz ca ceaiul, violet, galben, vinețiu și verde se amestecau într-un nesfârșit balet încântător. Parfumul trandafirilor o mângâia pe Joanna.

Un bărbat lucra în seră. Joanna îl privi un lung moment cum se ocupă cu dragoste de florile fragile pe

care le avea în grijă. Acest bărbat în vârstă era atât de absorbit de lucrul lui minuțios încât nici măcar nu observă apariția Joannei înfășurată în cearșaful ei de baie. Orhideele sclipitoare se deschideau între degetele sale. Sera era plină de mii de flori pe care Joanna nu le văzuse niciodată. Bărbatul se ocupa acum de stropitul ghivecelor cu camelii. Apoi se îngriji de rădăcinile viței sălbatice care mergea de-a lungul serei.

Joanna nu rezistă mai mult de trei minute dorinței de a merge să-l privească pe acest bărbat în vârstă lucrând cu atâta dragoste. Cu ajutorul cearșafului de baie, își confecționă un fel de pareo foarte decent și acum prezentabilă, bătu încet în ușa serei. Ciudatul grădinar se întoarse imediat și-i făcu semn să intre. Ea se apropie cam timidă, dar el îi zâmbi și-i făcu un gest larg de bun venit. Aerul era cam vătuit de umezeală. Toate speciile de flori tropicale se înghesuiau în acest spațiu redus. Joanna făcu turul serei și descoperi specii hibride de orhidee Murid. Suspendate ca lianele de gâtul imenșilor palmieri, ele serveau drept rezervor de apă pentru păsările colibri de pe platourile înalte. El o învățâ că, fântâni veritabile, se îmbibau în lichidul stratelor inferioare, permițând astfel să existe o viață de faună și floră. Joanna învățâ multe alte lucruri, apoi se resemnă să se smulgă din acest loc ieșit din comun... Dacă mai întârzia, holul va fi plin de turiști în fața micului dejun. Atunci, va fi dificil să traverseze holul în ținuta ei redusă!

Îi mulțumi călduros grădinarului și urcă în camera ei. Primele raze de soare jucau pe cuvertura patului. Joanna închise ochii câteva minute, relaxată, fericită. Această zi se anunța frumoasă... Alungase cu cumpătare toate gândurile triste și presimțirile sumbre și se încălzea la gândul de a se ști iubită.

Se pregăti cu grijă pentru Matthew, își spălă părul cu minuțiozitate și își plimbă un săpun parfumat peste toate curbele corpului. Acum trebuia să aleagă ce va purta azi. Optă pentru un șort ușor de satin crem și pentru o bluză de mătase neagră. Dacă mergeau în casa lui Matthew, cum spera ea, n-avea nevoie de nimic în plus... Dar dacă Matthew voia să meargă într-un loc mai puțin obișnuit... hotărî să ia cu ea o fustă de mătase vegetală cu bumbac în geantă. Pregătită pentru toate eventualitățile, va fi gata să-l urmeze pe Matthew până la capătul lumii...

Se întrebă dacă era preferabil să se machieze, apoi hotărî că nu. Era îndrăgostită și n-avea nici o dorință să-și asscundă cearcănele de sub ochi.

***

Ea aștepta la intrarea în grădinile hotelului deja de zece minute. Nu rezistase plăcerii de a aștepta înaintea

orei fixate pentru întâlnire. Să vadă apărând lungul Mustang gri înainte chiar ca Matthew să aibă vreo bănuială că era acolo, foarte aproape... Când în fine apăru mașina pe aleea hotelului, alergă în întâmpinarea lui, traversând fără o privire splendidele ronduri de flori.

- Bună, zise Joanna într-un zâmbet, reluându-și suflul.

Nu observă nimic pe fața încordată a lui Matthew, abia luminată de un zâmbet slab. Fără cea mai mică ezitare, deschise portiera mașinii și se strecură pe scaunul din față. Se aplecă încet să-l sărute, oferindu-i buzele. Dar Matthew făcu o mișcare bruscă de retragere și demară în trombă.

- Ai dormit bine? Joanna zâmbi. Eu nu!

- Eu, foarte bine.

Rănită, Joanna se înfundă mai adânc în fotoliul ei.

Matthew acceleră furios de-a lungul străzii care mergea pe marginea mării.

- Mă gândeam să mergem să prânzim la Bahia Mar. Este o mică insulă foarte sălbatică, la zece kilometri de aici. Este atât de mică încât nu poate fi văzută pe nici o hartă, dar este realmente un mic paradis. Te tentează?

Joanna încuviință, din nou zâmbitoare. Poate că în „acest mic paradis", Matthew își va pierde puțin din această bizară animozitate. Cum să rămâi prost dispus la

kilometri de dune pustii, de plaje de coral verde, tulburate doar de baletul pescărușilor?

- Matthew, mi-am rezervat camera pentru încă o săptămână. Eu...

Dar de ce era atât de posomorât? Deodată, se temu: poate revenise asupra poziției lui de ieri seară. Poate îi va spune că n-o mai vrea.

De pe podul aerian pe care Matthew rula cu viteză, zăriră Bahia Mar. Curba generoasă a golfulețului urma linia argintie a podului care înconjura apele verzi ale golfului.

- Care sunt insulele de acolo?

- Mici insule fără nici o importanță, răspunse Matthew, mereu aspru.

Erau totuși mii de sanctuare pentru păsările migratoare, o mulțime de plaje minuscule paradisiace pe care se zăreau atât de aproape, bijuterii de topaz sub arborii tropicali. Dune pustii, mici lagune uitate de timp, totul strălucea de fericire sub mângâierea soarelui. Traversară un port de pescuit împodobit cu palmieri în floare și magnolii înflorite. Vasele se legănau cu pasarelele lor.

- Navighezi? întrebă Joanna într-o nouă tentativă de a rupe tăcerea.

- O făceam. Cu mult timp în urmă... Când aveai aproape cinci ani...

Joanna se întoarse brusc și spuse cu un suspin:

- Deci, asta este? Credeam că ai înțeles în sfârșit că asta n-are nici un fel de importanță!

- Vrei să râzi! Are o importanță enormă. Ascultă-mă, Joanna, noaptea trecută am spus lucruri pe care le regret deja. De fapt, eram gelos. Să te văd cu Connoly, m-a exasperat într-adevăr. Dar acum, eu... îmi placi, îmi place să fiu cu tine, dar te asigur că nu va merge mai departe.

- Eu... nu te cred!

- Greșești!

- Atunci, de ce m-ai invitat pentru toată ziua? N-aveai decât să-mi telefonezi. Nu, nu te cred! Adevărul este că Elena Massey este amanta ta!

Matthew izbucni în râs. Ieși de pe șosea, se angajă pe un mic drum pietruit și opri sub un palmier.

- Vino, îți ofer o cafea.

Cam fără voia ei, Joanna îl ajunse din urmă și urcară o colină pentru a ajunge pe terasa unui patio după moda spaniolă. Curtea era protejată de pereți înalți strălucind de albeață și cicoarea sălbatică venea în cascadă până pe mese.

Joanna se așeză într-unul din fotoliile de răchită. Matthew reveni cu două cești de cafea și un carton de prăjituri.

Dar Joanna fixa, cu ochi goi, velierele din port.

- Ți-e prea cald? întrebă Matthew.

Joanna ridică din umeri.

- Nu, m-am obișnuit, spuse ea încet.

Ochii ei se încețoșară în spatele ochelarilor de soare.

- Mi-ar plăcea să mă însoțești la hotel. Nu mai vreau să rămân cu tine.

Matthew scruta interiorul cești sale, aparent puțin jenat.

- Nu voiam să te rănesc...

- Totuși, ai reușit uimitor de bine!

- Dar este preferabil să fim cinstiți unul cu celălalt, nu?

- Asta ești? Cinstit?

Joanna își termină cafeaua, dezamăgită, și se ridică.

- Vrei să mergem, acum?

Matthew se ridică în urma ei și cot la cot, fără să schimbe un singur cuvânt, coborâră colina mică.

- Ascultă, de ce să stricăm prostește această ultimă zi? exclamă Matthew. Toate astea sunt absurde. Lasă-mă cel puțin să-ți arăt insula. Apoi, dacă vrei totuși să te întorci, vom reveni.

Joanna ezită, sfâșiată între teama de a nu mai fi rănită și dorința de a-l vedea înainte de a se întoarce în ceața londoneză.

- De acord, sfârși ea prin a murmura înfundându-și mâinile în buzunarele mari ale șortului.

Abandonând mașina, înconjurară micul port de pescuit și înaintară pe plajă. Merseră mult timp, tăcuți, în

lungul valurilor. Nisipul strălucea de mici paiete de aur și din loc în loc se vedeau bancuri mici de cochilii șlefuite. Un pescăruș enorm sfâșia uneori liniștea cu un strigăt de victorie. Plonja atunci în picaj între alge și rădăcini de mangrove și se ridica brusc cu un pește în cioc.

Joanna se scutură ca un cățeluș și alergă ca să se debaraseze de această tensiune care o înăbușea. Reveni spre Matthew, înfometată și se aruncă asupra cartonului cu prăjituri pe care el avusese precauția să-l aducă. Matthew o privea, amuzat. Apoi se întoarse pentru a urmări doi pescăruși care zburau drăgăstoși deasupra unei stânci.

- Ai stropi de suc pe buze... spuse el.

Ochii lor se întâlniră.

- Te rog, șterge-le, dacă te jenează... spuse Joanna într-un suflu.

Își strecură mâna sub cămașa lui Matthew.

- Joanna, murmură el.

- Sărută-mă, Matthew, îl rugă ea.

Cu mâna liberă, el îi mângâie părul, gâtul, umerii. Matthew își puse gura peste a ei, fără să-și mai stăpânească pasiunea.

- Mă vrei la fel de mult cum te vreau eu. Încetează să eziți, Matthew!

El o strivi la pieptul lui și o mângâie. Joanna nu-l opri când îi scoase bluza de satin dezvăluind soarelui forma dulceață a sânilor și nu protestă când îi deschise șortul.

Cu un efort, Matthew se debarasă rapid de propriile lui haine și o acoperi pe Joanna cu corpul lui. Arsura pielii lor una peste alta îi încânta și cerea mai mult. Un rest de judecată îl determină pe Matthew să pună o întrebare la urechea Joannei și răspunsul ei îi provocă un lung tremur de refuz. Se rostogoli departe de ea.

- Joanna, nu mă vei ierta niciodată!

După câteva secunde de tăcere, el adăugă:

– Credeam că nu mai ești virgină, Joanna.

- Și ce importanță are?

Joanna își înăbuși un hohot și se ridică.

- Dar dacă tu cauți o scuză stângace... Trebuie să mi se întâmple, nu? Oare te temi?

- Teamă? Da, mi-e teamă, murmură el.

Matthew se ridică și-i întoarse spatele.

- Nu este mai degrabă Elena Massey cea care...

- Joanna, încetează o dată pentru totdeauna să-mi spargi urechile cu Elena Massey! Această femeie nu reprezintă nimic pentru mine, este clar? În plus, este căsătorită și trăiește cu soțul ei!

Joanna tăcu. Părea o încântătoare sirenă, cu părul înconjurând-o ca un văl gros, un vârf de sân apărând ca un vlăstar tânăr de primăvară... Matthew se aplecă pentru a-și ridica pantalonii.

- Dar cum îmi dovedești care este adevărul? reluă Joanna.

- Joanna...

Fără să se uite la ea, se întoarse și-și îmbrăcă nervos cămașa.

- Îmbracă-te, Joanna. Poate apărea cineva dintr-un moment în altul.

- Și asta te sperie?

Joanna îl privea pasionat de neliniștită. Matthew n-avu inima s-o mintă.

- Nu. Mă tem că sunt prea bătrân pentru tine! Mă tem pentru că n-am nici un drept să fiu aici cu tine! Și mă tem de asemenea de reacția ta când o să afli că îl tratez pe Henry Massey de billharzioză!

Capitolul 9

Joanna tresări, sări în picioare și agățând brațul lui Matthew, îl forță s-o privească în față.

- Așadar, asta este? spuse ea într-o suflare. Este numai pentru asta? Mă respingi de ani de zile pentru acest motiv ridicol? Matthew! Ești complet nebun?

Stătea dreaptă ca un i în fața lui, superbă în gingașa ei rugăciune. Matthew ridică din umeri.

- Nu-ți lua dorințele drept realități, Joanna! Deja ți-am explicat tot ce simțeam cu privire la această poveste... Henry... în fine boala lui Henry nu este decât...

- Ești ridicol!

Ochii Joannei străluceau de lacrimi de frustrare.

- Matthew, drept cine mă iei? Boala, suferința, nu este suficient de crudă? De ce adaugi la asta insulta, disprețul! Știi foarte bine că te admir pentru ceea ce faci... Matthew!

Nu este tocmai genul de atitudine pe care-l detești și că vrei să-l suprimi? Tu care vociferaseși atât într-o seară împotriva acestei cruzimi umane care făcea imposibil un diagnostic rapid! Ce te-a apucat acum?

- Este cu totul altceva! Matthew scutură din cap, încăpățânat. Nu vreau absolut deloc să te amesteci, Joanna. Refuz să iau cel mai mic risc...

- Dar mi-ai spus chiar tu că poți să oprești evoluția acestei boli. Acest om, Henry Massey, a fost vindecat și este în afara pericolului, nu?

- Henry este sub tratament, asta nu înseamnă că este vindecat sau în afară de pericol, răspunse Matthew. Henry nu este contagios, și este deja o binecuvântare, dar nu se va vindeca niciodată.

Joanna își umezi buzele. Îi era extrem de greu să înțeleagă starea de spirit a unui bolnav, ea care era plină de tinerețe și de sănătate vădită.

- Henry este laborantul meu de trei ani reluă Matthew. Înainte de asta, lucra în Organizația Mondială a Sănătății din Zimbabwe, într-un spital de experimentări la Harare, capitala... Trebuie să fi suferit de billharzioză timp de cinci ani, poate chiar șase înainte ca boala lui să fie diagnosticată...

Matthew înaintă spre marginea mării, se aplecă spre nisip pentru a privi cu ochi goi câteva cochilii îndelung lustruite de valuri. Apoi adăugă:

- Henry se ascunsese... Așa cum se ascund cei care trăiesc cu spaima în suflet, hăituiți de ură, cu viața în derută. Nimeni nu vrea să fie victima acestei boli, Joanna, este o boală care distruge și țintuiește la stâlpul infamiei chiar și astăzi.

Pe vremuri, bolnavii purtau un turban galben pe frunte pentru ca oamenii normali să-i poată evita de departe. Acum, este mai rău: în lumea atât de aseptizată ca a noastră, disprețul izbucnește la cea mai mică cicatrice vizibilă.

- Cum ai descoperit că Henry contractase boala?

- Este o poveste prea lungă, Joanna. Te-ar plictisi de moarte.

- Te înșeli, Matthew. Nimic din ceea ce poți să-mi spui nu mă va plictisi vreodată.

- Atunci, îmbracă-te, la naiba! mormăi Matthew, furios pe el însuși. Nu sunt de lemn!

- Oh, Matthew! Joanna ezită doar o secundă și-și strecură brațele în jurul taliei lui. Matthew, dragostea mea... Te iubesc... Poți să-mi aduci cele mai defavorabile argumente, îmi este egal...

Matthew părea foarte supărat.

- Joanna, este absolut imposibil să...

Joanna îl întrerupse cu vehemență:

- Te iubesc, Matthew. Nimic altceva n-are importanță.

Matthew o trase în brațele lui și-și plimbă degetele mângâietoare de-a lungul curbei șoldurilor până la începutul picioarelor.

- Nu mă respinge, Matthew.

- Cum aș putea?

El atinse ușor cu buzele tâmpla Joannei.

- Dar trebuie să fiu singur, înțelegi?

Joanna se trase repede înapoi, rănită.

- Așadar, nu ești? Credeam totuși că era destul de evident ca să-ți sară în ochi... Dar îmi pari destul de obtuz când vrei!

- Joanna, răspunse Matthew slab. Când am plecat de acasă în această dimineață, eram hotărât să rup orice legătură cu tine.

- Și acum, ce decizie înțeleaptă ai luat? replică Joanna, îmbufnată.

- Acum? El clătină din cap. Când sunt aproape de tine, aproape cred că...

- Că mă iubești?

- Dacă ar fi atât de simplu.

Matthew îi mângâie obrazul proaspăt.

- Dar așa este! De ce complici întotdeauna viața?

Joanna se degajă cu nerăbdare din îmbrățișarea lui și se avântă să întâlnească marea.

- Hai să ne scăldăm! strigă ea. Vino repede!

Joanna era roșie de emoție stăpânită. Matthew ezita și o privea cum aleargă veselă în valuri. Avea nevoie să consume toată energia acumulată în aceste minute, să depășească teama de a-l simți pe Matthew puțin entuziast

pentru dragostea lor, ezitând s-o ia imediat... Apa răcoroasă o legănă, o potoli și începu să înoate viguros fără să se mai preocupe de durerea ei. După un bras puternic, se întoarse pe spate ca să facă pluta și se odihni câteva minute, încântată să simtă soarele pe pleoape. Mici luminițe galbene și roșii dansau sub ochii ei închiși. Poate oboseala... sau decepția suferită... Matthew pe care-l iubea și care n-o voia.

Corpul ei plutea încet în derivă. Din când în când, o iarbă de mare i se agăța de glezne. Se mișca, încerca să ghicească dacă era o algă sferică, o frunză de salată roșie-violacee, câteva alge abandonate de valuri, sau acele cuidate ramuri verzi care aruncate pe plajă se colorau în mov. Ei îi plăcea această floră marină, atât de diferită de ceea ce se putea aduna în josul falezelor din Southampton. Acolo, într-un sat uitat de timp, trăise bunica ei. Joanna își petrecuse adesea două luni lungi din vară alergând pe diguri în urmărirea pescărușilor...

Pierdută în amintiri, urlă de groază când un corp o atinse pe neașteptate.

- Ești nebun să mă sperii în felul acesta! Am crezut că ești o anghilă sau nu știu ce! spuse ea izbucnind în râs când îl recunoscu peMatthew.

- De ce nu un rechin, un delfin, un cașalot? Cine știe ce altceva?

- O orcă?

- După placul tău!

Îl urmări cu vioiciune înot și când ajunse suficient de aproape de el, îi înfundă capul sub apă, trăgându-l de picioare. Dar el rezistă și rolurile se schimbară. Urcară amândoi la suprafață, scuipând apa sărată, fericiți de noua lor complicitate.

- Nu trebuie să te joci dacă nu cunoști regulile. Asta îți va servi de lecție, copila mea!

Se mai jucară o lungă jumătate de oră, strigând și râzând, urmărindu-se și stropindu-se ca ștrengarii fără grijă care deveniseră. Când ieșiră în sfârșit din apă, Joanna se simți brusc epuizată. Micile băi solitare care-i plăcuseră în aceste ultime zile n-o pregătiseră pentru o asemenea activitate.

Se împiedică de oboseală urcând pe plajă. Matthew era chiar în spatele ei și, când căzu istovită pe nisipul umed, el îngenunche lângă ea.

- Ești bine?

Joanna nu-l văzuse niciodată atât de tandru și-și aruncă brațele în jurul gâtului lui ca să-l tragă spre ea.

- Chiar minunat, în acest moment. Nu te mișca, mai ales!

Se ridică ușor și-i atinse buzele cu o mângâiere de fluture.

- Hmm, ai gust de sare...

Matthew aprofundă sărutul lui... Timp de câteva minute, nu mai fu decât tăcere în jurul lor. Joanna se trezi la țipătul ascuțit al unui pescăruș care se rotea deasupra capului lor. Oftă încet.

- Încă mai vrei să plec? spuse ea, alergându-și degetele pe spatele bărbatului aplecat deasupra ei. Biciuit de dorință, Matthew o opri.

- Prostuțo! spuse el simplu.

Se aplecă și mai mult și Joanna îl făcu prizonierul corpului ei.

Reveniră la hotel la sfârșitul după-amiezii. Soarele arunca ultimele raze asupra dunelor întunecate.

Joanna se ghemui toată lângă însoțitorul ei, suspinând de mulțumire. Părăsiră drumul de pământ pe care Matthew îl urmase la venire și se avântară pe podul aerian. Mustangul gri metalizat înghițea kilometrii fără zgomot...

- Este ziua cea mai extraordinară din viața mea... murmură Joanna, zâmbind în culmea fericirii. Aș vrea să nu se sfârșească niciodată.

- Vor mai fi și altele, iubita mea, multe altele...

- Adevărat? Joanna îl privi cu atenție. Pari aproape trist... Regreți ceva deja?

- N u .

- Știu foarte bine ce vreau, Matthew. Tu nu mă forțezi la nimic care să fie contrar dorințelor mele.

- Și ce dorești?

Joanna roși puternic.

- Pe tine, bineînțeles.

- Vrei să spui... căsătoria și tot restul?

- Dacă vrei și tu. Altfel, tot ce vei vrea. Te iubesc.

- Joanna! Făcu el cu o voce ciudată, știu foarte bine care sunt responsabilitățile mele. Nu te neliniști!

Rănită, Joanna se adânci brusc în fotoliul său.

- Responsabilitățile tale, într-adevăr! repetă ea, cu amărăciune. Te rog, nu te simți responsabil. Știam foarte bine ce făceam. Și dacă asta-i tot ceea ce ești capabil să simți...

- Haide.

Înjurând, el se opri în scrâșnet de frâne și se repezi s-o ia în brațe.

- Joanna, micuțo, ar trebui s-o știi acum! Te vreau și am nevoie de tine. Mi-e teamă doar să te fac prizoniera unei legături pe care o vei regreta inevitabil într-o zi.

- Fiindcă tu crezi că voi regreta, spuse ea și-i mângâie drăgăstos părul.

Matthew își puse capul în răscroiala corsajului ei.

- Mi-e teamă.

Joanna tremură de dragoste și totodată de zbucium.

- Te vreau, Matthew. Pe tine și nimic altceva.

Matthew o mângâie cu privirea, plimbându-și degetele de-a lungul obrajilor ei, admirând sânii fermi perfect desenați sub bluză. O îndepărtă puțin de el și își reluă respirația.

- Mai târziu... murmură el.

- Mai târziu?

Joanna îl privi lung, zâmbind și plină de așteptare. Matthew...

- Nu mă privi așa, Joanna! Vom vorbi după cină, acasă...

Suna de ora șapte când ajunseră la hotel și Joanna își adună lucrurile fără prea mare entuziasm.

- Mă aștepți aici? întrebă ea, plină de speranță.- Nu, cred că este mai bine să mă întorc acasă, mai întâi... Elena nu așteaptă pe nimeni la cină și este preferabil s-o previn.

Joanna își plecă încet capul.

- Asta n-o va supăra, crezi?

- Cu siguranță.

- Ea mă urăște, nu-i așa?

- Nu aprobă într-adevăr întâlnirea noastră, admise Matthew.

Joanna îi aruncă o privire.

- Este geloasă, nu-i așa? Oh, nu spun că are motive să fie. Este căsătorită și tot restul... Dar cred că are... o afecțiune pentru tine.

- Ar trebui să-ți temperezi imaginația atât de exagerată! Elena n-are nici un motiv să fie geloasă pe cineva.

Joanna oftă.

- Dacă spui tu... La ce oră revii?

- La opt și jumătate.

- Mai degrabă la opt, de acord?

Joanna ieși din mașină fără tragere de inimă și privi farurile Mustangului îndepărtându-se în noapte până când dispărură. Scutură din cap și se îndreptă spre holul hotelului.

Carlos era în spatele biroului de la recepție și gesticula ca să-i atragă atenția.

- Bună seara, domnișoară Holland! spuse el cu o voce veselă. Vă așteptam de la ora cinci după-amiază. Aveți o vizită, cineva venit special din Anglia ca să vă cadă.

Joanna încremeni de spaimă. Nu putea fi decât Evan. Numai el îi cunoștea adresa. Dar dacă Evan era la Mango Key, ea va trebui.... După-amiaza fusese atât de minunată...

În sfârșit, Matthew și Joanna puteau să viseze la un viitor comun. Evan va distruge totul...

Carlos privea, foarte surprins, panica sporind în ochii Joannei.

- Ce nu este în ordine?

El se aplecă peste birou ca s-o mențină în picioare. Fusese cât pe ce să cadă, atât de mare fusese șocul.

- Nu sunteți mulțumită că mama dumneavoastră este aici?

- Ma... mama? Joanna nu putea decât să-l privească, uluită.

Carlos clătină din cap cu vigoare.

- Bineînțeles. De cine vă temeați? De un personaj nesuferit? Dar destindeți-vă: nu este decât mama dumneavoastră care a venit să vadă dacă n-ați căzut pradă unei povești dubioase!

Joanna își înghiți cu greu nodul din gât.

- Dar... unde este?

- A fost greu, dar am putut s-o instalez într-o cameră vecină cu a dumneavoastră, răspunse Carlos cu o voce suavă.

- Ce noroc...

Joanna îi mulțumi absentă, încă sub șoc. Ce căuta aici Marcia? Era oare singură?

- Trebuie s-o sun și să-i spun că urcați? o întrebă Carlos din dorința de a-i fi pe plac, dar Joanna îl refuză tăios.

- Nu va fi necesar.

Apoi, în fața ochilor uimiți ai lui Carlos, adăugă ca pentru a se justifica:

- Îi voi face o surpriză.

- Așa cum v-a surprins ea însăși, i-o întoarse Carlos ironic.

Joanna îi aruncă un zâmbet crispat și plecă. Se strecură în camera ei fără să facă vreun zgomot, puțin doritoare

s-o înfrunte pe Marcia imediat, presimțind că sosirea acesteia nu prevestea nimic bun. Cum aflase oare adresa ei? Joanna n-o lăsase nimănui, mai ales mamei ei vitrege.

Se refugie sub duș pentru a-și îneca acolo grijile. Se ștergea cu energie când cineva bătu la ușă. Puțin dispusă să mai sufere prezența mamei ei vitrege, Joanna tăcu din gură. Dar se pare că Marcia știa că era acolo și începu să bată din nou, interpelând-o cu asprime.

- Joanna! Joanna, știu că ești acolo! Deschide imediat această ușă sau chem gromul!

- Ce vă face să credeți că gromul va deschide?

Joanna, furioasă de a fi astfel urmărită, nu se supuse. Se înfășură într-un cearșaf de baie și se așeză pe pat.

- N-are importanță, va fi oricum stânjenitor, nu?

Joanna se resemnă. Mai bine să scape cât mai repede posibil. Deschise ușa. Marcia nu așteptă invitația ei și intră în trombă, arogantă, ca la ea acasă. Joanna se răzvrăti împotriva acestei invazii în camera ei.

- Ce trebuie să însemne onoarea prezenței dumneavoastră în camera mea? Să nu-mi spuneți că, chinuită de remușcări, ați venit să mă rugați stăruitor să vă iert!

Marcia ridică din umeri.

- Nu fi ridicolă!

Ea privi camera de jur-împrejur, ca pentru a se asigura că nu mai există altcineva. Mulțumită de inspecția ei, adăugă:

- În realitate, nu-mi pasă de ce ai putea deveni. Dar când Evan mi-a mărturisit de ce erai în Florida, am considerat că era timpul să învățăm să ne cunoaștem mai bine.

- Vreți să râdeți? Joanna se întoarse cu dispreț. Și ce-ați făcut cu prețiosul vostru logodnic?

- Howard? Marcia făcu un gest plin de indiferență. Aveai dreptate la urma urmei. Tot ce voia, erau banii tatălui tău. Ar fi trebuit să bănuiesc, dar... Draga mea, Howard era un bărbat foarte viril. S-a înclinat mult timp celor mai mici dorințe ale mele. Am crezut că era destul, dar în final nu. Și când am descoperit că acorda aceleași favoruri secretarei sale... Ar fi putut totuși să aștepte până după căsătoria noastră. Am găsit asta puțin vulgar, ca să-ți spun totul.

Joanna luă un prosop de baie și începu să-și usuce părul.

- De fapt, ce vreți, Marcia?

Dorea să protejeze cu toate forțele minunata amintire a acestei după-amieze. Se bucurase atât de mult la ideea acestei jumătăți de oră de singurătate pentru a aminti corpului ei mângâierea mâinilor lui Matthew. Greutatea lui peste ea, în ea și vârtejul amețitor de extaz pe care-l atinsese în brațele lui.

- Unde ai fost toată după-amiaza? reluă Marcia fără să se sinchisească să răspundă la întrebarea ei. Presupun că

umblai creanga în compania acelui tânăr american. Recepționerul a...

- Tom Conolly? o întrerupse Joanna, reflectând rapid.

Dacă Marcia credea că ieșise cu Tom, de ce s-o contrazică? Niciodată nu va dezvălui Marciei adevăratele ei legături. Avea nevoie să-l vadă mai întâi pe Matthew pentru a-i relata întregul adevăr.

- Și pe Matthew, l-ai văzut? Cum este acum? Ce ai descoperit?

- Așteptați o clipă! Ce știți despre Matthew? Ce v-a spus Evan?

Marcia oftă, agasată.

- Asta nu te privește. Spune-mi doar când intenționezi să-l revezi pe Matthew.

Joanna aruncă pe furiș o privire la ceas. Pierdea timpul... Matthew o să sosească în mai puțin de jumătate de oră și n-o să fie gata. Trebuia neapărat să se debaraseze de Marcia în trei minute.

Tema începu să crească încet în ea.

- Atunci?

Marcia se examina cu o anumită complezență în lunga oglindă din sala de baie și reluă:

- Matthew și cu mine suntem vechi .. prieteni. Drew și cu el erau foarte apropiați.

- Știu.

- Este adevărat că venea acasă când erai o copilă, nu?

Joanna încuviință, încă neliniștită.

- S-a schimbat mult? Cum este? A trecut atâta timp de când...

Joanna încruntă sprâncenele.

- Dar tata îl vedea cu regularitate!

Marcia mormăi, iritată:

- Bineînțeles, dar Drew nu putea să-l invite acasă. Ca ființă civilizată, eram puțin încolțită între amândoi. Drew s-a împăcat cu Matthew, dar Matthew și cu mine...

Joanna își lăsă pieptenele, cuprinsă de un sentiment oribil de teamă.

- Ce vreți să spuneți? Matthew și cu dumneavoastră...

- Oh, Joanna... se impacientă Marcia. Nu erai decât un copil! Acum ține de trecut. Dar dacă tu ții... Matthew și cu mine eram logodiți când m-a prezentat tatălui tău.

- Cum!

Joanna simți cum tot corpul îi tremură violent.

- Da, l-am preferat pe tatăl tău în locul lui. Eram nebună, desigur!

- Nebună?

- Nu mă privi așa, Joanna. Știu că l-ai adorat pe tatăl tău. Am crezut că putea să-mi ofere o viață mai agreabilă. Eram orbită de succesul lui, dar tatăl tău nu era

nicidecum un bărbat pasionat, Joanna. Era mult prea... amabil, sensibil. În timp ce Matthew...

- Tăceți! Joanna își apăsă cu toată puterea urechile cu cele două mâini. Sunteți dezgustătoare. Cum îndrăzniți?

Marcia râse văzând-o atât de tulburată.

- Joanna, Drew este mort, nu-i mai pasă acum! Cât despre Matthew, n-aveam nici o idee despre adresa lui actuală, până când Evan a catadicsit să mi-o dezvăluie. Ar fi putut să-mi ceară mie să fac ce faci tu! Mult mai bine, în plus, sunt sigură... La urma urmei, eu sunt aceea care i-a dat jurnalele intime ale tatălui tău.

Joanna nu putea s-o privească în față. Era profund scârbită și dezorientată. Matthew fusese logodit cu mama ei vitregă și nu i-o spusese. Cum putuse să facă dragoste cu ea fără să i-o mărturisească? Poate că n-avusese niciodată intenția s-o facă... Poate... Și Joanna începu să-și imagineze lucruri îngrozitoare.

- Acum, ești la curent. Moartea lui Drew n-a fost o tragedie pentru mine. Îl iubeam, dar acum că sunt liberă și bogată, ard de nerăbdare să-l revăd pe Matthew.

Joanna tăcea cu încăpățânare.

- Așadar? reluă Marcia tăios. Ce ai să-mi spui?

Joanna trebuia să ia o hotărâre. Ezită câteva secunde, apoi se aruncă în abis.

- Cinez cu Matthew în seara asta.

Marcia o privi siderată.

- Astă seară! M-ai lăsat să sporovăiesc în tot acest timp când Matthew va sosi curând!

- Într-un sfert de oră, mai exact! adăugă Joanna.

Marcia strigă de spaimă.

- Cincisprezece minute! Nu voi fi gata niciodată! Sări ca o săgeată și se răsuci pe călcâie în direcția ușii. Așteaptă-mă, Joanna, vreau să văd figura lui Matthew când va descoperi că sunt aici!

- Veți merge singură. Nu mă simt foarte bine...

- Joanna! strigă Marcia, exasperată.

- Veți fi singură cu el. Asta-i tot ce vreți, nu? Aveți toată libertatea să puneți gheara pe el.

Marcia reflectă trei secunde înainte de a clătina din cap.

- Când trebuia să-l întâlnești?

- La ora opt, în holul hotelului. Joanna se ridică încet. O să-l recunoașteți fără probleme. Nu mai are barbă... dar el...

- Mmm, este tot așa de atrăgător?

Joanna o privi și, în fața expresiei ei avide, alergă în baie.

„Când mă gândesc că Matthew s-a putut îndrăgosti de această scorpie!“ se gândi ea, rănită în adâncul inimii.

Capitolul 10

Îndată ce Marcia dispăru, Joanna se refugie în pat și luă perna în brațe. Durerea de a și-o imagina pe Marcia în brațele lui Matthew o făcea să tremure de tristețe. Își privea ceasul la fiecare două minute.

„Acum, Marcia se parfumează, se machiază cu grijă, coboară scara, îi zâmbește, se agață de gâtul lui, strălucitoare, îi spune că este liberă în sfârșit, liberă să facă tot ce-i va plăcea. Și Matthew...“

Era o adevărată tortură să aștepte astfel. Opt și trei minute, opt și unsprezece, opt și șaptesprezece, opt și douăzeci și șase, opt și treizeci... Ce făceau oare? Care fusese oare reacția lui Matthew când o văzuse pe fosta lui logodnică? Uitase minunata lor după-amiază? Apropierea lor fusese poate complet banală pentru el. Era atât de atrăgător încât toate domnișoarele în vacanță trebuia să

cadă în brațele lui... va ierta totul Marciei, va reîncepe să spere și va respinge scurtul lui amor cu Joanna în fundul memoriei lui...

O va invita oare pe Marcia acasă la el cu mai puțină reticență decât arătase față de ea?

În plus, Matthew poate va disprețui lașitatea de care dădea dovadă necoborând nici măcar să-și apere frumoasele amintiri... Dar decât să sufere această dureroasă umilință... Poate că abia dacă va regreta aventura lor trecătoare... Marcia o să știe bine să-l facă s-o uite.

Brusc, îi fu greu să înțeleagă că distruse iremediabil orice șansă de fericire cu el. Să lase cale liberă Marciei! Dar el nu-i spusese niciodată „te iubesc“. Desigur, o dorea, o voia, avea nevoie de ea. Dar iubirea... Știa oare ce este dragostea? Sau poate era bărbatul unei singure iubiri...

Deodată, cineva bătu cu furie în ușa camerei. Joanna sări din pat, îngrozită. Luă ceasul care-i alunecase de la mână și privi ora: nouă și șapte minute.

- Joanna! Joanna, deschide-mi imediat!

Marcia urla pe culoar, cu voce tare și furioasă.

Joanna deschise, moartă de teamă că Matthew era cu ea. Marcia era singură, dar furioasă. Roșie până în vârful urechilor, cu ochii nemiloși, măsură camera în lung și în lat. „Dacă toți admiratorii ei convinși că este o biată fetiță

fără apărare ar vedea-o în acest moment, ar fi lămuriți“ se gândi Joanna. Marcia dădea acum lovituri furioase de picior în mobile.

- Ticăloasă afurisită! îi aruncă ea strângând buzele. Cum ai îndrăznit să-i spui lui Matthew? Toate acele minciuni dezgustătoare! Biata micuță martiră... Toate astea din cauza unei mici neînțelegeri în legătură cu Howard... Când de fapt îl doreai tu însuți în secret! Scorpie, scorpie, scorpie!

Marcia striga atât de tare încât era cât pe ce să se sufoce.

- Cum îndrăznești? Dar răspunde, proastă de dai în gropi! Ai merita să te târăsc la tribunal pentru defăimare!

Sub avalanșa de invective, Joanna încerca disperată să-și adune mințile, să reaprindă o oarecare ardoare combativă.

- Dar despre ce vorbești, Marcia? Nu i-am spus nimic lui Matthew care să nu fie strictul adevăr!

- Mincinoaso! I-ai vorbit despre testamentul imbecilului tău tată!

- El mi-o ceruse! Ce ar fi trebuit să-i spun?

- Și despre Howard, i-ai vorbit?

- Nu, ar fi trebuit? Dar ce s-a întâmplat?

Marcia nu binevoi să-i răspunddă. Se întoarse disprețuitoare și aruncă pe jos fiecare lucru: pieptenele, tubul de ruj de buze, cutii cu creme, tot ce-i cădea în

mână. Joanna își chemă tot calmul în ajutor. Probabil că se insultaseră din plin. O ceartă de îndrăgostiți?

- Răspunde-mi! Ce s-a întâmplat? Unde este Matthew? Ați cinat împreună?

- Hotărât lucru, ești prea proastă! șuieră Marcia. Am băut un pahar la bar, asta-i tot.

- Nu înțeleg, făcu Joanna revenind spre patul ei.

- Oh, înțelegi foarte bine.

Marcia era amenințătoare și Joanna se întrebă ce putuse să-i spună lui Matthew despre ea.

- Matthew mi-a explicat îndelung ce crede despre atitudinea mea de mamă model. După el, ți-am făcut o viață atât de imposibilă încât n-ai mai putut suporta. Ai fugit foarte departe, credea el. Dar am făcut totul ca să-i deschid ochii asupra acestui capitol!

- Doar nu i-ai...

Joanna își pierdu cumpătul.

- Ba da, ba da, i-am dezvăluit toate micile detalii picante ale acestei povești cu articolul pentru ziar.

Marcia izbucni în râs în fața expresiei îngrozite a Joannei.

- Revino-ți, proastă mică. Ce importanță are? Voi plăti chiar cheltuielile tale lui Evan, ca să ne lase în pace!

Joanna se prăbuși într-un fotoliu. Când o expediase pe Marcia adineaori să-l întâlnească pe Matthew, niciodată nu-și imaginase că dacă Matthew o respingea, Marcia se va

răzbuna într-un fel sau altul! Acum, ce trebuia oare să creadă Matthew? Trebuia s-o disprețuiască și s-o urască din toate puterile lui... Cum ar putea să-l convingă vreodată că n-a avut nici o intenție să facă ceva pentru Evan?

- Nu lua aerul ăsta așa catastrofal! Oricum, ce-ți poate face? remarcă Marcia. Asta nu este vina mea. N-aveai decât să povestești orice ca să atragi simpatiile!

Joanna își ascunse fața în mâini și se prăbuși în pat.

- Pleacă, Marcia!

- Nu mă întrebi când ne vom revedea?

- Nu-mi pasă!

Vocea Joannei nu mai era decât un murmur dureros.

- Ei bine, n-avem încă planuri... răspunse Marcia, ca și cum Joanna își pusese întrebarea. Dar voi aștepta. El își va schimba cu siguranță părerea într-o zi sau alta. Există lucruri pe care un bărbat nu le poate uita...

- Pleacă! țipă Joanna la capătul răbdării.

Indiferentă la toate, în afară de ea însăși, Marcia continuă:

- Cât despre tine, ar trebui să aranjezi să te întorci în Anglia. Doamna Morris va veghea asupra ta. Va fi încântată! A fost absolut odioasă, după ce ai plecat...

Marcia plecă în sfârșit, trântind ușa în urma ei.

Oarbă și surdă la tot ce nu ținea de durerea ei, Joanna se legăna pe pat hohotind cu amărăciune. Își spunea că

totul era din vina ei. Dacă i-ar fi mărturisit totul lui Matthew în această după-amiază, nimic din ceea ce Marcia putea să-și imagineze n-ar fi schimbat ceva în timp ce acum, Matthew nu va mai avea niciodată încredere în ea.

Ce importanță avea că nu-i spusese nimic despre Marcia? Ar fi făcut-o fără îndoială mai târziu... așa cum conta s-o facă și ea. Era evident că sentimentele sale față de Marcia evoluaseră considerabil.

Când Joanna își părăsi patul, era aproape ora zece seara. Ochii umflați de plâns trădau o profundă disperare. Își puse ochelarii de soare pe nas - era suficient cu prisosință pentru ce avea în minte. Răscoli prin dulap și scoase o pereche de blugi vechi, îmbrăcă rapid un tricou mov și se forță să nu se gândească decât la orele, care urmau. Dacă dorea într-adevăr să salveze ceva din această poveste sordidă, trebuia să reacționeze, să-l vadă pe Matthew, chiar dacă era pentru ultima dată.

Se apropie de biroul de la recepție cu timiditate, puțin rușinată de fața ei răvășită.

- Scuzați-mă, aș vrea să-mi folosesc mașina. Puteți să mi-o aduceți, vă rog?

Tânărul recepționer îi zâmbi.

- Domnișoară Holland? Bineînțeles, mașina dumneavoastră va fi aici într-un minut.

Era o mare ușurare să se strecoare în spatele volanului micului Austin roșu, să conducă pe drumuri înguste.

Ajunse pe Palmetto Drive. Nimeni pe străzi, o liniște de pustiu... Doar o pisică se salvă în tufișurile de pe marginea drumului la apropierea vehiculului . Joanna tăie contactul și rămase câteva minute în mașină, nemișcată și tăcută.

Cu un efort eroic pentru a-și aduna tot curajul, ieși din mașină și sună la grilaj. Viitorul ei se va juca în câteva minute și simți că amețește. Aștepta tremurând, dându-și silința, fără mare success, să-și stăpânească neliniștea. Cu palmele umede, ochii plini de lacrimi și picioarele de vată, aștepta foarte mult timp înainte de a îndrăzni să sune din nou. Nimeni nu venea și se simți exasperant de singură, părăsită, atât de disprețuită încât începu să plângă.

Umbrele palmierilor giganți din jurul ei desenau umbre neliniștitoare. Lumina slabă verde albăstruie a lunii licărea pe resturile de cuarț alb din pietriș. În depărtare se auzea un freamăt de frunze. Noaptea nu mai era complice, nici prietenoasă. Joanna simțea crescând în adâncul ei o sumbră presimțire. Sună din nou, stăpânindu-și nevoia urgentă de a fugi.

Deodată, luminile țâșniră. Simți cum sângele îi îngheață o clipă în vine, degetele se albiră strângând grilajul greu de fier forjat. Cineva venea în întâmpinarea ei, în timp ce ea scruta întunericul cu privirea. „Te rog, Doamne, fă să fie Matthew!“ se rugă ea cu ardoare.

Sesiză în fine o respirație grea care se apropia. Inima îi tresări. În sfârșit, Matthew... va putea să-i explice totul...

- Slavă Domnului, ești tu! murmură ea umbrei care acum era destul de aproape.

Dar nu era Matthew. Bărbatul se apropie mai mult și Joanna zări niște cicatrice oribile, urmele unei maladii îngrozitoare. Henry Massey se retrase imediat, ca și cum îi era teamă să fie ars.

- Matthew nu este aici, spuse el îndepărtându-se pe micul drum care ducea spre casă. Ar trebui să plecați.

- Dar unde este? îl imploră Joanna. Își vârî fața printre barele grilajului. Trebuie neapărat să-l văd. Trebuie să-i vorbesc! Vă rog, domnule Massey, spuneți-i că sunt aici și că-l aștept!

- Îmi cunoașteți numele? întrebă bărbatul, stingherit.

- Da, Matthew mi-a spus că v-a îngrijit... Vă rog... Chiar dacă nu vreți să mă lăsați să intru, spuneți-i cel puțin că sunt aici!

- Nu este aici, vă asigur! Și aruncând o privire rapidă în spatele lui, adăugă: cred că a plecat la hotel să vă întâlnească.

- Nu l-am văzut, oftă Joanna. Mama mea vitregă l-a... Dar unde este acum? Cu siguranță, dumneavoastră...

- Nu știu nimic. Nu este aici. Dacă nu v-a întâlnit, poate este mai bine...

- Ce vreți să spuneți?

- Urma să vă spună că nu mai putea să vă vadă, declară Henry, foarte încet. Întoarceți-vă în Anglia, domnișoară Holland. Credeți-mă, vă pierdeți timpul aici.

- Nu! Joanna se răzvrăti brusc. Refuz! Trebuie să-i explic. Respect munca lui și-l admir mult pentru ceea ce face. Știu că Marcia i-a spus că-l spionam pentru Evan Price, dar era înainte de a-l întâlni! Înainte de... de a mă îndrăgosti de el. Am nevoie să-i spun toate astea, înțelegeți? Vreau să mă ierte...

- Nu este nimic de iertat. Nu știu nimic despre motivele venirii dumneavoastră în Florida și bănuiesc puțin reacția lui Matthew dacă află că l-ați mințit. Dar n-are importanță! Dragostea voastră nu poate decât să vă facă nefericiți pe amândoi. Matthew n-a fost cinstit cu dumneavoastră. N-a părăsit Anglia ca să mă îngrijească. N-ar fi avut nevoie să se ascundă pentru asta. Ce v-a spus despre mine? Că am refuzat evidența, că am ascuns toate simptomele luni de zile? Eram un adevărat imbecil. Dar oamenii care sunt atinși de billharzioză sunt în general foarte stupizi. Nu știți ce este. N-ați văzut niciodată cum oamenii se întorc de la tine cu groază. Este infernul în fiecare zi, în fiecare oră, în fiecare minut. Și este profund nedrept: de ce tu și nu altul? Pe lângă alte maladii...

- Vă rog... murmură Joanna.

- Vă plictisesc, domnișoară Holland?

- Nicidecum, eu...

- Dar dumneavoastră nu vedeți de ce vă privește, nu-i așa? Henry Massey se apropie de Joanna și-i spuse foarte încet: nu știți prin urmare că Matthew a contractat această boală? El lucra în acea vreme într-un spital de junglă din Zimbabwe. Ca fiecare dintre noi, n-a mai putut suporta privirea altora. A fugit. A cumpărat această casă și face cercetări de trei ani într-o totală singurătate. Acesta este motivul pentru care nu puteți rămâne aici. Plecați, domnișoară, vă rog, plecați. Nu veți face decât să aduceți multe necazuri în această casă. Fiindcă spuneți că-l iubiți pe Matthew, pentru el, plecați și nu mai reveniți...

***

Cum reușise Joanna să se întoarcă la hotel, n-a știut niciodată. Întinse cheile tinerei femei de la recepție și observă privirea uimită a acesteia.

- Ceva nu este în ordine? întrebă ea în fața ochilor înnebuniți ai Joannei, pe obrajii căreia curgeau lacrimi. Ați avut un accident?

- Nu, totul este în ordine, vă mulțumesc. M-a vizitat cineva în timpul cât am fost plecată?

- Nu, îmi pare rău...

Joanna clătină din cap cu tristețe și se îndreptă spre ascensor.

***

Evan Price telefonă a doua zi.

- Joanna! exclamă el cu vocea răgușită după o bronșită. Unde naiba ai fost? Am încercat să te găsesc ieri aproape toată ziua!

- Ieșisem, răspunse ea cu o voce abătută. Nu mi-ai lăsat nici un mesaj...

- Nu, am crezut că nu era nevoie. Presupun că ai văzut-o pe Marcia? N-am putut s-o împiedic, să știi.

- Știu, nu-i nimic. Ce vrei să-mi spui, Evan? Sunt grăbită. Mă întorc la Miami astăzi și probabil voi fi la Londra poimâine.

- Cum? Evan era furios. Doar n-o să pleci și să lași totul baltă sub pretextul că mama ta vitregă este acolo? Nu-i da atenție! Ești acolo ca să faci o treabă! Pentru care, trebuie să-ți reamintesc, te plătesc.

- Demisionez, Evan! Nu-mi place munca asta. Oricum, nu servește la nimic: Marcia i-a dezvăluit totul lui Matthew Wilder. Acum, voi pierde banii mei.

Evan înjură furios.

- Dar de ce, drăcia dracului? Ce-i pasă ei? Ce-și închipuie?

- Evan, trebuie într-adevăr să plec .Vrei...

- Ce scorpie! Evan continua să vocifereze cu furie. În momentul când începea să meargă! Ce ai să-mi spui, totuși? Voi încerca poate să trimit pe altcineva...

- Eu...

Joanna fu pe punctul să spună că n-avea nici un detaliu, nici o știre fabuloasă să-i ofere, dar o vagă bănuială o reținu tocmai la timp. Era preferabil să nu-l supere. Dimpotrivă, dacă l-ar trimite pe o pistă complet falsă, ar fi perfect. Deoarece, evident, groaznica boală a lui Matthew era exact genul de poveste sordidă pe care Evan sperase s-o descopere.

- Așadar?

Evan aștepta să-i răspundă cu o nerăbdare neascunsă.

Panicată, Joanna se aruncă asupra primei minciuni care-i veni în minte.

- Matthew este amantul acestei doamne Massey. Credeam că era menajera, dar nici vorbă de așa ceva.

- Și ce-i cu asta? Evan părea mai curând decepționat. Toată lumea o face!

- Nu! Ea este căsătorită și foarte, foarte bogată, cred. Sunt absolut convinsă că din acest motiv el a părăsit Anglia.

- Hmm! Evan nu părea foarte convins. Asta nu este deloc plauzibil... un bărbat atât de independent ca Matthew Wilder ar trebui să nu se sinchisească de genul acesta de bârfe...

- Poate că ea îi finanțează cercetările, aruncă Joanna, căutând cu disperare să găsească ceva puțin mai credibil.

- Este americană?

- Poate, nu știu... abia dacă am vorbit.

- Hmm...

Acest hmm era deja mai convingător. În mod vizibil, Evan cădea în cursă. Încă un mic efort și va scăpa pentru totdeauna...

- Femeie frumoasă?

- Foarte... frumoasă, fermecătoare, atrăgătoare. Are totul ca să placă!

Dacă o auzea Elena, se gândi Joanna, nu și-ar putea crede urechilor.

- Tânără?

- Mult mai tânără decât el!

- Mă voi gândi la asta... În orice caz, Matthew Wilder are cu siguranță ceva de ascuns, altfel tatăl tău nu i-ar fi ascuns adresa în jurnalul lui intim.

- Ce vrei să spui? bâigui Joanna.

Așadar, mai există ceva de care să se teamă Matthew pentru liniștea lui sufletească. Hotărât lucru, nu știa la ce să se aștepte cu ziariștii care-și vâră nasul peste tot, ca Evan...

Preocupat de noul său plan de campanie, Evan Price de-abia răspunse:

- Au existat nu puține zvonuri la un moment dat, când a dispărut. Se spunea că ar fi contractat una din acele îngrozitoare boli tropicale... ceva ca lepra, sau ciuma, cu un nume bizar. Dar dacă el locuiește cu această femeie...

- Ce boală? întrebă Joanna având părând abia interesată.

- Billharzioza, răspunse Evan fără să ezite o secundă. A fost ideea mea de la început... Dar o să las totul baltă, laurma urmei. Nimeni nu se sinchisește de asta. De acord, Joanna. Întoarce-te la Londra. Ne vom strădui să-ți găsim o altă ocupație pentru a-ți câștiga existența.

- Mulțumesc de mii de ori. Joanna se forță să pară recunoscătoare. Dar asta nu va fi necesar. Marcia a găsit că opinia publică este contra ei. S-a oferit să-mi plătească studiile. Nu mai am nevoie să câștig bani.

- Ei bine! Această aventură va fi avut cel puțin ceva util, spuse Evan într-un rar moment de ironie. Presupun că se întoarce cu tine.

- Probabil.

Joanna era indiferentă la toate de acum înainte. Închise telefonul cu un oftat de ușurare, înainte de a-l auzi pe Evan spunând la revedere.

Capitolul 11

Abia închisese Joanna telefonul că ușa se deschise brutal pentru a lăsa să treacă o Marcia foarte iritată.

– Era Evan la telefon, nu? Am auzit soneria de pe culoar. Acești pereți sunt subțiri ca hârtia! Sunt sigură că vecinul tău a auzit totul.

- Nu mai cât dumneata, cu siguranță. Ascultați la uși, acum! Ce-ar deveni reputația dumitale dacă s-ar afla?

- Tu ești fiica mea vitregă, am toate drepturile asupra ta!

- Absolut deloc! i-o întoarse Joanna.

Își puse valiza pe pat ca să termine bagajele.

- Ce mai vrei? Sunt grăbită!

- Ce-i spuneai lui Evan apropo de guvernanta lui Matthew? Este amanta lui?

- Cine știe?

Joanna se străduia să-și aranjeze bijuteriile într-o cutie din lemn sculptat.

- De altfel, ce te privește? Șterge-o, acum, mă deranjezi!

- Joanna! Dacă ții să te întrețin, ar trebui să înveți să-mi vorbești pe alt ton! Cu un pic de respect...

- Dacă vrei să fii respectată, începe prin a fi demnă de respect! țipă Joanna, scoasă din sărite, acum. Pleacă imediat.

- Calm, Joanna! De ce naiba te înfurii? Nu știam că această muncă era atât de importantă în ochii tăi!

- Nu știi nimic despre mine și puțin îți pasă! Am urât fiecare minut al acestei misiuni! Dar dacă n-ai fi fost atât de lacomă după averea tatei, n-aș fi fost obligată să fac orice pentru a supraviețui. Și dacă dumneata...

- Dar această femeie, cine este? o întrerupse Marcia, fără să se preocupe de tot ce Joanna putea să-i spună cu atâta vehemență. Dar răspunde-mi! Cum arată? Este mai degrabă frumoasă sau nu?

- Este extraordinar de atrăgătoare! Plinuță după pofta inimii, aparent foarte senzuală... Matt și cu ea se pare că gânduresc ca doi porumbei!

- Ah! aruncă Marcia, înciudată și rănită în vanitatea ei. Ar fi trebuit să ghicesc, adăugă ea după câteva secunde de gândire: ieri seară, a fost atât de rece, atât de indiferent! Ar fi trebuit să înțeleg că era atașat de altcineva.

Marcia se strâmbă de necaz.

- Dar Matthew și-a ascuns întotdeauna talentele. Știi că ar fi putut avea un cabinet luxos pe Harley

Street? I s-a oferit pe un platou de argint. Dar acest domn a făcut pe mofturosul. După el, nu-l interesa să devină bogat! Ce spui de asta? În fine... te las să-ți termini bagajele!

Se îndreptă spre ușă și adăugă înainte de a ieși:

- Nu uita să mă previi când vei pleca. S-ar putea să mă întorc la Londra o dată cu tine, la urma urmei!

Plecă în sfârșit, lăsând-o pe Joanna distrusă. Sub balconul camerei ei, terasa mișuna de turiști fericiți, fără griji, superbi. Copiii se stropeau care mai de care sub privirea atentă a bunicilor sau aceea a tinerelor exasperate unse cu cremă solară. Cineva atingea coardele unei chitare în depărtare. Își amintea foarte bine cuvintele acestei șansonete care avusese un success nebun vara trecută.

„Fie ca mânile tale să nu obosească
Dragostea este o misiune grea
Și soarele celor douăzeci de ani ai tăi
Va trebui să îmbătrânească
Fără un rid, fără un suspin...“

Joanna își luă geanta și părăsi camera. Hotărî să ia micul dejun în barul de alături, mai anonim decât salonul hotelului. Se instală la o masă mică dintr-un colț și savură ceaiul parfumat cu mici înghițituri. Era în sfârșit singură, fără riscul s-o vadă apărând pe Marcia sau alt intrus...

- Domnișoară Holland?

Resemnată, Joanna ridică încet capul și-l văzu pe Carlos recepționerul zâmbindu-i prostește. Prefăcuta lui bună dispoziție o exaspera pe Joanna mai mult decât de obicei și nu-i răspunse.

- V-am căutat peste tot, domnișoară Holland! Aveți o vizită!

Inima Joannei făcu un salt uimitor în pieptul ei.

- Cine... cine este?

- Eu sunt, spuse o voce sumbră în spatele lui Carlos și-l zări pe Matthew.

Era palid, avea un aer rătăcit și ochii îi erau foarte roșii, ca după o lungă noapte fără somn.

- Vă cunoașteți, desigur.... spuse Carlos. Scuzați-mă, trebuie să mă întorc la datorie.

- Matthew, ești tu?

- Eu însumi! Nu-i așa că este o bună surpriză? Sper că te simți mai bine în această dimineață... Se pare că ieri seară, erai mult mai rău...

Joanna învârti lingurița în cana cu ceai ca să-și revină în fire.

- Îmi pare rău că n-am putut să te întâlnesc ieri seară. Am crezut că preferai...

- Îți bați joc de mine, Joanna! De ce nu mărturisești simplu că ești atât de lașă încât nu vrei să-mi spui în față că nu mă mai vrei? Ești fată mare, acum. Nu trebuie să ai nevoie de mama ta vitregă pentru a-ți face comisioanele!

Din ce în ce mai furios, se apleca spre ea ca pentru a-i suci gâtul. Joanna se trase înapoi, plină de teamă. Matthew adăugă cu o voce deodată mult mai obosită:

- Spune-mi simplu cum ai descoperit. Asta-i tot ce vreau să știu.

Cu un nod în gât, ea murmură cu dificultate:

- Să descopăr ce?

- Că sunt atins de billharzioză, bineînțeles! Vocea lui plesni ca un bici. Doar nu vei îndrăzni să pretinzi contrariul! Ieri, venisem cu speranța că totul era din nou posibil. Ai distrus totul! Ai strivit tot ce era bun și frumos în viața mea! Pacoste mică! Dacă ai ști cât am vrut să te strâng de gât.

Joanna îl privea lung, neîncrezătoare.

- Dar despre ce vorbești?

- Elena te-a sunat să-ți spună că aveam billharzioză! Și ai fost așa de scârbită că n-ai putut suporta ideea să mă vezi!

- Nu! strigă Joanna, îngrozită. Marcia nu ți-a spus?

- Nu avea nevoie. Era atât de evident!

- Matthew! Joanna își împinse scaunul cu neliniște și se ridică. Trebuie să știi de ce i-am cerut Marciei să coboare să te întâlnească. Mi-a spus că ați fost logodiți și...

- Cum? Matthew înjură cumplit. Niciodată! Marcia minte cum respiră, nu știai? Am fost împreună câteva luni, asta-i tot. Doar atât cât să-mi dau seama de lăcomia ei.

- Dar i-ai prezentat-o tatei!

- Da. Matthew clătină din cap cu tristețe. Și am regretat imens, crede-mă! Tatăl tău nu voia să audă nimic. Și Dumnezeu știe că am încercat adeseori să-i arăt evidența. Marcia reușise să-l facă să creadă că eram gelos.

- Matthew, dacă a putut să-l convingă pe tata... m-a convins și pe mine. M-a făcut să cred că erai nebun după ea. Că odată ce ai aflat că era liberă, pentru tine...

- Dar știe ce s-a petrecut între noi?

- Nu! N-am vrut să-i spun nimic! Am lăsat-o să creadă că ieșisem cu Tom Conolly toată ziua.

- Joanna, am fost amândoi victimele unei stupide neînțelegeri din cauza Marciei. Ea mi-a explicat că nu vorbeai decât despre acel american nenorocit!

- Și asta te-a înfuriat atât de mult?

- Da...

Matthew ridică brațul pentru a-și masa mușchii încordați ai gâtului și Joanna văzu din nou mica cicatrice albă de la cot. Ea îl privi, ciudat de fascinată. Matthew își coborî cotul imediat.

- Acum știi că sunt contaminat, murmură el cu o voce gâtuită, retrăgându-se nervos.

- Matthew!

Joanna înaintă spre el, vru să-i prindă brațul ca să-și pună buzele acolo. Dar Matthew o opri cu violență.

- Nu mă atinge! N-am nevoie de mila ta! Păstreaz-o pentru bieții indivizi care într-adevăr au nevoie...

- Matthew, asta n-are importanță! Crede-mă! Nici măcar nu știam până când domnul Massey mi-a vorbit despre asta.

- Vrei să spui doamna Massey? întrebă Matthew, încruntând sprâncenele.

- Nu, nu! El nu ți-a spus nimic? Am venit ieri seară acasă la tine... După ce ai părăsit hotelul, Marcia a venit în camera mea. Mi-a spus că ți-a dezvăluit totul: Evan, Florida, articolul pentru ziar... Și am vrut să te văd ca să-ți explic de ce am acceptat această treabă. Ca să te asigur că nu mai aveam nici o intenție s-o fac... Dar tu nu erai acolo. Domnul Massey a început prin a încerca să mă dea afară, apoi mi-a spus că erai contaminat.

- Henry... Matthew scutură din cap. Nu-mi vine să cred!

- Cred că voia să te protejeze. Știa că nu mi-ai spus nimic și... Nu știam ce să cred. I-am cerut doar să-ți spună că te iubeam. Apoi m-am întors. Te-am așteptat toată noaptea. Dar cum n-ai venit, am crezut că...

- Așteaptă o clipă! Tu aveai un motiv să vii aici? Cineva te-a trimis să descoperi ce făceam?

- Da, Evan Price. Mi-a promis că-mi plătește taxele la Școala de Arte Frumoase dacă veneam aici ca să te spionez. Eram cu cuțitul la gât, astfel că am acceptat. Dar Marcia nu ți-a spus?

- Marcia nu mi-a spus nimic. Era prea ocupată să-mi dovedească faptul că voia să reînceapă o nouă viață, acum că avea mijloacele s-o facă.

- Ooo…

Joanna se întoarse, cu ochii plini de lacrimi. O dată în plus, Marcia distrusese totul și ea însăși stricase totul.

- Joanna!

Cu o înjurătură de nerăbdare, Matthew o prinse brusc ca s-o întoarcă spre el. Când văzu valul de lacrimi care-i curgea pe obraji, murmură:

- Vino, să ieșim de aici.

- Să mergem în camera mea, propuse ea cu o voce surdă, printre hohote.

- Vrei într-adevăr?

Matthew era grav.

- Da! spuse ea într-o suflare.

Își strecură cu timiditate mâna într-a lui și Matthew o conduse spre ascensor.

Ascunși în cușca de metal, Matthew o cuprinse pe Joanna în brațe.

- Nu spune nimic! murmură el punând stăpânire pe buzele ei.

O săruta încă în momentul când liftul se opri la etajul lor. Ușile se deschiseră fără zgomot descoperind corpul Joannei lipit de cel al lui Matthew. El îi mângâia pielea fină a taliei pe sub bluză, strângând-o lângă el.

- Joanna!

Strigătul Marciei abia pătrunse în vertijul lor. Marcia făcu doi pași înapoi, necrezându-și ochilor. Joanna, ametită, își pierdu puțin echilibrul și se agăță de brațul lui Matthew.

- Bună, Marcia! Deja trează? Pari uimită. Joanna, poate nu ți-a spus că suntem prieteni foarte intimi...

Marcia strângea din fălci ca un animal furios și urât. Joanna o privi, speriată. Ce va mai născoci ca să distrugă fragila ei fericire? Aruncă o privire lui Matthew. Părea că se simte foarte în largul lui, stăpân pe el și profund indiferent.

- Desfrânatule! Cât despre tine... făcu ea întorcându-se spre Joanna.

- Las-o în pace! o întrerupse Matthew! De altfel, nu-ți pasă de ea. Probabil la fel ca de tatăl ei... Șterge-o imediat!

- Nu te amesteca, Matthew! Joanna depinde de mine!

- De acum, nu!

- Ce vrei să spui? Cele două femei se întoarseră spre el, așteptând cu teamă răspunsul lui. Matthew o privi lung pe Joanna, cu nesfârșită tandrețe.

- Sper să ne căsătorim, dacă mă vrea. Nu i-am cerut-o încă, dar o voi face.

- Matthew!

Ochii Joannei străluceau de fericire. Cei ai Marciei scăpărau de furie.

- Ești complet nebun! Ea este mult prea tânără! Nu are un ban, te previn!

- Datorită ție, într-adevăr...

Încercând cu disperare să găsească un argument destul de puternic, Marcia șuieră, schimonosită de furie.

- Presupun că nu ți-a spus că venise aici să te spioneze pentru un ziar de scandal?

- Ba da, mi-a spus-o... De altfel, dacă făceai un efort s-o ajuți, n-ar fi acceptat niciodată această propunere! Ar trebui să-ți fie rușine, adaugă el. Dar oricât de ciudat ar putea să-ți pară, sunt mulțumit că a făcut-o. Altfel, n-aș fi întâlnit-o niciodată.

Joanna întredeschise buzele, încântată.

Matthew se aplecă spre ea pentru a depune un sărut ușor în colțul gurii ei.

- Cară-te!

Marcia fierbea de furie.

- Sunteți ridicoli!

Ea intră în ascensor.

- Mă întreb doar ce va crede doamna Massey despre toate astea!

- Doamna Massey?

Matthew ridică sprâncenele, uimit.

- Îți voi explica mai târziu, îi murmură Joanna la ureche.

- De altfel, noi nu vom locui cu Elena sau cu altcineva. Ei vor rămâne în Florida. Joanna și cu mine ne vom întoarce să trăim la Londra...

***

În camera ei încuiată cu grijă, Joanna îl privea cu un rest de uimire.

- Te întorci la Londra? Matthew, vrei într-adevăr?

- Și tu, ce vrei?

O strânse în brațe.

- Voi face tot ce vrei, voi locui acolo unde dorești, făcu ea cu un zâmbet. Te iubesc.

- Este timpul să ies din ascunzătoarea mea, Joanna. Dar tu, ești sigur bine, după ce ți-a spus Henry, tu nu...

- Nu... Joanna se cuibări la pieptul lui Matthew! Am crezut că te-am pierdut pentru totdeauna! A fost un infern!

Matthew îi luă fața încă speriată în mâinile lui și o trase spre gura lui.

- Dragostea mea... unde crezi că eram ieri, dacă nu în infern? M-am frământat până la epuizare. Nu voiam să văd fața Elenei. Chiar și acum, nu sunt convins că nu este la originea revelațiilor lui Henry. M-am refugiat într-o vizuină sumbră pentru...

- Matthew, toate astea n-au importanță.

- M-am ascuns prea mult timp. Acum este de-ajuns. Vom vedea care sunt adevărații mei prieteni!

- Și programul tău de cercetare asupra maladiei?

- Este foarte lent, să știi. Nu avem încă bacilul artificial pentru a crea un vaccin. Va fi nevoie de ani și ani pentru a reuși...

- Lasă-mă în pace cu bacilul tău. Te iubesc, murmură Joanna înconjurându-l cu brațele.

- Și eu te iubesc. Dar nu știu încă dacă am dreptul să...

- Și cu drepturile mele, ce faci? Ești tot ce am dorit întotdeauna...

O ridică, în brațe, ducând-o spre pat.

- Mica mea logodnică, murmură el cu capul ascuns la gâtul ei.

Și zâmbetul Joannei se șterse sub mângâierea buzelor lui.

Sfârșit